

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

DE MOORD BIJ DEN HOLLEN WEG

15 cent.

De man scheen nog adem te halen.

No. 1348.

NIEUWE SERIE

DE MOORD BIJ DEN HOLLEN WEG

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN WONDERLIJKE GESCHIEDENIS.

In de groote conversatiezaal van de Windsorclub was op een avond in Mei een groot aantal leden verzameld om de groote tafel in het midden van het prachtig gemeubileerde vertrek, dat baadde in een zee van licht.

Het was reeds zoo warm voor den tijd van het jaar, dat men de ramen, die op de drukke Oxfordstraat uitzagen, wijd geopend had, zodat het rumoer van dezen drukken verkeersweg, gedempt door den afstand, door de vensters naar binnen drong.

De president van de Club, een grijsaard met een eerwaardig uiterlijk, sneeuwwit haar en een langen baard, die hem tot op de borst neergolfde, zat in het midden, terwijl naast hem de vice-president, Lord William Aberdeen, had plaats genomen, een man in de kracht van zijn leven, met scherp geteekende trekken en grijze, doordringende oogen, die iemand tot op den bodem van zijn ziel schenen te lezen.

Aan de rechterzijde van Zijne Lordschap zat diens vriend en onafscheidelijke metgezel Charles Brand, een nog jonge man met een vrouwelijk, blozend gelaat, en helder blauwe oogen, die vrijmoedig in het rond starden.

Nu en dan kwamen bedienden in het vertrek met bladen, beladen met ververschingen en verfrisschende dranken.

Het gesprek had dien avond over verschillende onderwerpen gelopen.

Nu klonk de heldere stem van Lord Aberdeen, die opmerkte:

— Ik zal voor eenige dagen het genoegen moeten missen in uw gezelschap te verkeer, mijneheeren.

— Hoe zoo, Mylord? Gaat gij op reis? vroeg

een der leden, een jonge man met levendige bruine oogen en een scherp geteekend gelaat.

— Een reis kan men het bijna niet noemen, graaf! antwoordde Lord Aberdeen. Ik begeef mij slechts naar mijn landgoed Norfolk om mij eens persoonlijk te overtuigen van den staat van zaken daar. Mijn rentmeester schrijft mij namelijk, dat de oogst niet al te goed is uitgevallen en hij wil mij over eenige verbeteringen en uitbreidingen spreken.

— Als ik mij niet vergis, Mylord, dan ligt uw bezitting dicht bij Morston aan de kust van het graafschap Norfolk? vroeg de jonge man weer, die zooeven gesproken had.

— Ja, Graaf! antwoordde de vice-president, terwijl hij een versche sigaret opstak. Kent gij haar?

— Ik heb er althans over hooren spreken, hetgeen niet zoo zeer te verwonderen is, als gij verneemt, dat de bezitting van mijn vader daar eveneens in de buurt is gelegen! Uw landgoed gaat echter door voor een der schoonste in den omtrek. Daarom echter stelde ik mijn vraag niet. Ik wilde opmerken, dat, als gij zeer spoedig haar Morston heen reist, gij daar waarschijnlijk midden in een opzienbarend twistgeding valt tusschen twee personen die u misschien bekend zullen zijn.

— Zoo? vroeg Lord Aberdeen belangstellend, terwijl hij zich vooroverboog en den jongen graaf met zijn helder grijze oogen aanzag. Wilt gij het mij eens vertellen?

— Met het grootste genoegen. Gij weet dat hier sprake is van een soort veete als tusschen de Montagues en de Capulets.

— Er is dus ook sprake van een Romeo en

een Julia? vroeg Lord Aberdeen glimlachend.

De jonge graaf liet een kort lachje hooren.

— Er is inderdaad een jonge man, en ook een jong meisje! Maar men kan ze met alles vergelijken, behalve met die ongelukkige jongelieden die stierven aan hun liefde. Die liefdesgeschiedenis echter is niet de hoofdzaak. Maar laat ik u de zaak van den aanvang af eens verhalen! Gij weet wellicht dat een der oudste degelijke geslachten van Morston dat van de graven van Fitzwilliam is!

— Inderdaad ik heb dien naam vaak gehoord! antwoordde de vice-president.

— Hun kasteel, zoo vervolgde de jonge graaf, is op een kleine hoogte gebouwd. Het overheerscht den geheelen omtrek en men zegt dat er gedeelten zijn die reeds in twaalf honderd tijdens den inval der Noormannen zijn gebouwd. Nu is het volstrekt geen geheim in de streek, dat de laatste heeren van Hunloke Castle alles behalve rijk zijn! Voorts doen er geruchten de ronde, als zou hun eigen levenswijze daar voor een groot gedeelte de schuld aan dragen. Voor zoover ik zelf weet, hebben een paar zeer slechte oogsten, zware verliezen op de renbaan en een mislukte speculatie in Mexicaansche papieren hoofdzakelijk bijgedragen tot den toestand, waarin zij zich nu bevinden.

— En welke is die toestand, graaf? vroeg Lord Aberdeen vol belangstelling.

— Wel, men kan het niet bepaald armoede noemen, maar het is dan toch zeker niet meer dan vergulden rijkdom.

Op dat oogenblik wisselden Lord Aberdeen en zijn vriend een snellen blik, die echter door slechts weinigen werd opgemerkt.

Daarop hernam de vice-president langzaam:

— Ik heb steeds in de verbeelding verkeerd, dat de Fitzwilliams in buitengewoon goeden doen verkeerden.

— Dan zijt gij wel wat al te zeer op den schijn afgegaan, Mylord! hernam de jonge graaf lachend. Het is een feit, dat de oude Graaf Percy Fitzwilliam al het mogelijke doet om den indruk te wekken, alsof hij nog over een groot vermogen beschikt. Het kasteel is op een schitterende wijze ingericht, de stallen staan nog vol paarden, de garage telt drie of vier auto's en het personeel bestaat uit twintig koppen en toch verzeker ik u, dat Graaf Percy er zeer slecht voorstaat. Zijn crediet is geschokt en zou zelfs geen klein duwtje kunnen velen. Zoodra zijn schuldeischers zouden zien, dat zijn bezittingen reeds nu nauwelijks zijn schulden dekken, dan zou het met hem gedaan zijn!

— Is hij getrouwd? vroeg Raffles.

— Ja, met een zwakke, onbeduidende vrouw, die volstrekt niets heeft in te brengen. Zij is meestal ongesteld en ligt soms dagen achtereen in een staat van versuffing op de sofa. Het huishouden drijft dan geheel en al op een oude huishoudster en de gouvernante van de kleine Cecile, een meisje van omstreeks dertien of veertien jaar, dat binnenkort naar een kostschool

gezonden zou worden. Dat is dus de partij ter eenre. De partij ten andere is de heerenboer Dick Trevers, een man van omstreeks vijftig jaar, driftig, stijfhoofdig maar heel rijk en eigenaar van een landgoed, dat aan de bezittingen van de Fitzwilliams grenst.

— Ik volg uwe uiteenzettingen met aandacht! merkte de vice-president op. Maar tot dusverre kan ik in het geheel nog niet inzien waar gij heen wilt!

— Daar kom ik aanstonds toe, Mylord! Gij moet namelijk weten, dat Graaf Percy een groot stuk van de bezittingen van Trevers wil koopen.

— Welnu, wat zou dat? vroeg Lord Aberdeen verbaasd. Dat is toch meer gebeurd.

— Alles goed en wel! riep de jonge graaf uit. Maar hij heeft geen pond sterling contant om dat land te kunnen betalen!

— Hé, dat is vreemd! zeide de vice-president hoofdschuddend.

— En dat is niet alles. Hij wil er een som voor betalen, die door alle schatters veel te hoog getaxeerd is. Het is waar, dat hij eerst begonnen is met een redelijk bedrag te bieden en toen bij de weigering van den heerenboer, zijn bod met sprongen heeft verhoogd.

— Misschien is de grond bijzonder vruchtbaar? merkte Charles Brand nu vragend op.

— De grond wordt zeker goed onderhouden, maar is in geen enkel opzicht beter dan die van Hunloke!

— Staat er een huis of erf op den grond, dat hij wil koopen — vroeg Lord Aberdeen.

— Zelfs geen loods, Mylord! antwoordde de jonge graaf. Ook geen schuur, kortom niets dat op een gebouw lijkt.

— Dat is zonderling! merkte de vice-president op, terwijl hij aandachtig zijn sigaret bekeek.

— En nu loopt graaf Percy maar onophoudelijk door het dorp en vertelt aan iedereen die het hooren wil, van de koppigheid van Dick Trevers, die hem een klein stuk land niet wil verkoopen, dat juist eenigszins in zijn bezittingen vooruitspringt. Ik moet daarbij helaas vertellen, dat de oude graaf deze mededeeling maar al te dikwijls doet in staat van halve dronkenschap.

— Ik heb wel eens hooren zeggen, dat hij zijn boeren tamelijk ruw behandelt? vroeg Lord Aberdeen.

— Men zegt althans, dat hij heel weinig consideratie met hen gebruikt.

— En Dick Trevers weigert beslist om het stuk van zijn grond te verkoopen? vervolgde de vice-president.

— Met de grootste beslistheid. Hij moet zelfs eens in de groote herberg van het dorp luid geschreeuwd hebben, dat hij Percy Fitzwilliam liever aan een boomtak zou zien bengelen, dan hem zijn grond te verkoopen, al bood hij er een millioen voor!

— Dat is een verwonderlijke koppigheid! riep Charles Brand nu uit.

— Ja, dat vond mijn vader ook, hernam de jonge graaf. Hij kent Dick Trevers. Hij is wel een ruwe boer, maar met een hart als goud, die erg op zijn eer gesteld is. Maar hij heeft nog nooit kunnen merken, dat hij afkeerig was van een zoet winstje!

— Hij heeft een dochter zegt ge? vroeg Lord Aberdeen.

— Ja, een heel mooi meisje!

— Verloofd zeker?

— Dat niet — of het moest in stilte zijn. Booze tongen beweren, dat zij liefde heeft opgevat voor den zoon van een der pachters van haar vader, een zekere John Dugdale, maar dat haar vader in een vreeselijken toorn is ontstoken, bij den eersten keer, dat zij den naam van den jongen in zijn aanwezigheid noemde.

Even was het stil in het groote vertrek en hoorde men niets dan het geroezemoes van de wereldstad daarbuiten.

Toen klonk opnieuw de stem van de vice-president:

— Het is een tamelijk verwarde geschiedenis. Vermoedelijk ligt hier een of andere familie-tragedie aan ten grondslag.

— Ja, dat vermoedt men algemeen! zeide de jonge graaf. Nu, gij zult dat alles wel zelf zien als gij u naar uw landgoed begeeft. Vertrekt gij spoedig als ik u vragen mag, Mylord?

— Ja graaf — reeds morgen!

Tegelijkertijd stond de vice-president op, gaf Charles Brand een wenk, maakte een buiging voor het gezelschap en verwijderde zich toen, na van dezen of genen van zijn kennissen met een handdruk afscheid te hebben genomen.

De beide heeren lieten zich in de vestibule hun overjas en hoed geven en stonden het volgende oogenblik in de Oxfordstreet.

De vice-president raadpleegde zijn horloge.

— Het is nog vroeg! zeide hij. Wij konden wel naar huis loopen, als je het goed vindt, Charles.

— Met genoegen! antwoordde deze. Het is een verrukkelijke avond!

Eenigen tijd liepen de beide mannen zwijgend voort.

Toen zeide de oudste der twee op zachten toon:

— Dat jonge graafje heeft mij bijtijds gewaarschuwd. Wij zouden waarschijnlijk in het kasteel van graaf Fitzwilliam geen rooden duit hebben gevonden!

— Daar vrees ik ook voor! antwoordde Charles Brand glimlachend. Zoo zie je hoe de schijn kan bedriegen en toch meende je alles zoo goed te hebben opgemerkt!

— Je moet niet vergeten, Charles, dat ik mijn inlichtingen uit de tweede hand, namelijk van mijn rentmeester had! Hier blijkt echter al weer uit, dat als John Raffles iets wil ondernemen, dat hij dan het beste doet, uitsluitend op zijn eigen waarneming af te gaan!

De man die deze woorden gesproken had, was inderdaad niemand anders dan Lord Edward Lister, de Groote Onbekende.

Wie zou echter onder het mom van den vice-president van een der rijkste clubs van Engeland den befaamden en gevreesden gentleman-inbreker hebben herkend!

Er volgde weer eenig zwijgen na de laatste opmerking van den Grooten Onbekende.

Toen hernam Charles op even zachten toon:

— Ben je nu van plan de zaak door te zetten? — Wij hebben nu eigenlijk niets in Morston te maken!

— Daarin vergis je je toch! Mijn rentmeester meende wel degelijk wat hij mij vroeg. Ik wilde dat zaakje op Hunloke Castle eenvoudig bij wijze van tijdverdrijf tegelijkertijd waarnemen. En ik moet je zeggen, dat ik ook wel eenig belang stel in die zonderlinge twist tusschen de beide burenen.

— Wij gaan dus morgen op reis?

— Ja, zoo vroeg mogelijk!

— Per trein?

— Welneen! Het is een korte weg, die in een uur of twee kan worden afgelegd in een van onze snelle auto's. Wij nemen dus Henderson, mijn chauffeur, mede.

HOOFDSTUK II.

EEN RAADSELACHTIGE MOORD.

Den volgenden dag omstreeks zeven uur in den morgen stond een prachtige, blauw gelakte auto voor het vergulde hek van den tuin, die de villa in de Cromwellstreet, welke John Raffles onder den naam van Lord Aberdeen bewoonde, omgaf.

Eenige koffers waren in het voorste gedeelte van de auto geplaatst.

Achter het stuurwiel zat een chauffeur van reusachtigen lichaamsbouw, met een breed,

krachtig gelaat en trouwe, blauwe oogen.

Het was een heerlijke dag.

De zon stond reeds tamelijk hoog aan den hemel, maar de warmte werd verzacht door een koele bries.

Raffles en Charles kwamen naar buiten en begaven zich naar de auto.

— Je weet waar wij heen moeten, Henderson? zoo richtte Raffles zich tot zijn chauffeur.

— Naar uw landgoed in Morston, Mylord!

antwoordde de chauffeur, terwijl hij aan zijn pet tikte.

— Juist! Je hoeft er geen wedstrijd met den sneltrein van te maken dezen keer, want daarvoor is het weer te mooi.

De chauffeur wierp zijn meester een mistroostigen blik toe.

Volgens zijn inzichten was een auto gemaakt om er zoo snel mede te rijden als de wagen maar even uithield.

Hij achtte het eenvoudig een misdaad aan het kostelijke mechanisme gepleegd door er langzamer dan een sneltrein mede te rijden.

Hij waagde dan ook de schuchtere opmerking:

— Zou tachtig kilometer langzaam genoeg zijn, Mylord? ik vrees dat het niet goed is voor den wagen, als ik er langzamer mede rijd.

Charles keek den chauffeur lachend aan en zeide hoofdschuddend:

— Je weet niet wat je zegt, Henderson! Wij maken een plezierreis en Mylord vindt vijftig kilometer per uur ruimschoots voldoende.

— Maar dan zijn wij pas over drie uren in Morston, mijnheer Brand! jammerde Henderson.

— Zooveel te beter! merkte Charles op. Vooruit nu maar, want Mylord heeft vele zaken te doen.

De beide reizigers stapten in, en de auto zette zich in beweging.

In Londen zelf hield Henderson zich getrouw aan de hem voorgeschreven snelheid.

Maar nauwelijks was hij op den breeden weg aangekomen, die door de graafschappen Essex en Suffolk naar de Noordkust van Norfolk leidt, of hij versnelde ongemerkt den gang van den wagen, zeker in de hoop, dat zijn meester er niets van zou ontdekken.

Charles die den snelheidsmeter goed in het oog had gehouden, wilde een aanmerking maken, maar Raffles hield hem glimlachend terug.

— Laat maar! zeide hij. Het geeft toch niets. Je zou een zwaluw evengoed kunnen willen belletten om te vliegen of een visch om te zwemmen! Hij kan het harde rijden nu eenmaal niet laten en ik geloof dat ik hem een zware ziekte op de hals zou jagen, als ik hem eens een week achter elkaar op straffe van ontslag verbood om meer dan vijftig kilometer per uur af te leggen.

De auto had dan ook al spoedig een snelheid bereikt, die niet ver van de tachtig kilometer per uur was.

Het moet gezegd worden, dat deze zeer groote snelheid op den prachtigen breeden weg, waarop zich op dit oogenblik nog slechts zeer weinig wandelaars bevonden, in het minst geen gevaar opleverde en zeker niet, daar de auto bestuurd werd door een chauffeur van Henderson's bekwaamheid.

Langs de schoone wegen van Essex en Suffolk bereikte de auto, na ongeveer een uur, de grens van het graafschap Norfolk.

De kap van de groote auto was neergeslagen

en de beide vrienden genoten met volle teugen van den snellen rit door het heerlijke landschap.

Zij reden langs sappige akkers, waar het graan reeds hoog aan het opschieten was en onafzienbare weiden in welker malsch gras de koeien tot aan de knieën wegzonken.

Omstreeks half tien bereikte de auto het stadje Morston.

Dit plaatsje is aan de Noordkust van Norfolk gelegen omstreeks een uur loopens van het dichtstbijzijnde spoorwegstation New Walsingham.

Het is een aardig plaatsje, dat echter als badplaats niet de beteekenis heeft van Wells, hetwelk zich op ongeveer twee uur loopens meer westwaarts aan dezelfde kust bevindt.

Want Wells ligt aan den spoorweg, terwijl Morston het daar zonder moet doen.

Het vormt echter het eindpunt van de wandelingen voor badgasten die over een goed stel beenen beschikken.

Het plaatsje zelf is alleraardigst gelegen in een kom van de duinen die op deze plaatseen aanzienlijke hoogte bereiken.

Meer landinwaarts is de bodem zeer heuvelachtig.

Op een van deze heuvels was het landgoed van Raffles gelegen.

Een breede, uitnemend onderhouden weg voerde van den straatweg naar de bezitting.

De auto snelde dezen hellenden weg zonder vaart te verminderen op en hield eindelijk stil voor het hek van een alleraardigste villa uit roode steen opgetrokken, en midden in een groot grasveld gelegen, dat door weelderige boschjes omgeven was.

Niet zoodra was het geluid van de wielen op het knarsende grind verstomd, of de deur van de villa ging open en een man en vrouw verschenen, die zich met haastigen tred naar het hek begaven.

Het was de oude, trouwe rentmeester van Lord William Aberdeen, Thomas Kenneby en zijn echtgenoot, die reeds sedert een tiental jaren het landgoed van Lord Lister beheerden.

Henderson was intusschen reeds van zijn zetel gesprongen en had het portier geopend.

Raffles en Charles sprongen uit de auto en traden het grijze echtpaar met uitgestoken hand tegemoet.

— Wees welkom, Mylord! riep Anna Kenneby uit. Ik ben zoo vrij geweest een flinken maaltijd voor u gereed te zetten, want gij zult na den langen rit wel hongerig zijn!

— Aanstands, beste Anna! zeide Raffles lachend. Het is nauwelijks half elf! Ik wilde liever eerst de zaken met mijn goeden Thomas afhandelen.

— Ik ben geheel tot uw dienst, Mylord! antwoordde de oude rentmeester, die met zijn hoed in de hand bij het hek was blijven staan.

Raffles had het gelaat van den ouden man aandachtig gadeslagen en merkte nu op:

— Scheelt er iets, mijn brave Thomas? Ik verbeeld mij dat je een weinig bleek ziet!

De oude vrouw wierp een snellen blik op het gelaat van haar man.

— Gij hebt gelijk, Mylord! riep zij op bezorgden toon. Hij schijnt het zich zeer te hebben aangetrokken.

De trekken van den Grooten Onbekende kregen een verbaasde uitdrukking.

— Wat heeft hij zich aangetrokken? vroeg hij verwonderd. Er is toch niets ergs gebeurd, hoop ik, sedert gij mij voor het laatst hebt geschreven?

— Bij ons gelukkig niet, Mylord! antwoordde de rentmeester. Maar....

— Wat is er dan toch? riep Raffles eenigszins ongeduldig uit. Je ziet er zoo verschrikt uit, alsof je de hemel weet wat wedervaren is.

— Gij moet met hij maar niet kwalijk nemen, Mylord! hernam Kenneby. Maar ik heb ook nauwelijks een uur geleden iets gezien, wat mijn zenuwen een weinig geschokt heeft.

— Wat dan toch? riep Raffles uit.

— Dick Trevers, Mylord!

— Welnu, wat is er met hem?

— Hij is dood — hij heeft zich zelf doodgeschoten!

— Wat zeg je daar? riep Raffles verschrikt uit. Weet je dat zeker?

— Ik heb hem zelf gezien, Mylord! Ik vond hem!

— Vertel mij die zaak eens dadelijk! zeide Raffles, terwijl hij zich met het echtpaar en Charles naar de villa begaf.

Spoedig hadden zij een helder en zonnig vertrek bereikt, op de tweede verdieping van de villa, dat als werkkamer was ingericht en van waar men een overheerlijk uitzicht had op de omgeving!

— Ga nu eens zitten en vertel mij kalm wat er gebeurd is! zeide Raffles, terwijl hij en Charles op zijn beurt plaats namen.

— O, het is in een paar woorden verteld, Mylord! Misschien zou het mij niet zoo getroffen hebben, als wij allen Dick Trevers niet zoo goed kenden! Gij moet weten dat hij altijd een ontzettende vrees voor den dood koesterde en zelfmoord beschouwde als de grootste zonde, die iemand plegen kon. En nu dit!

Kenneby verborg het gelaat even in de handen en vervolgde toen:

— Ik had mij vanmorgen naar een van uw boerderijen begeven, die niet ver van de hofstede van Dick Trevers is afgelegen. Met een van onze pachters had ik een en ander afgesproken omtrent nieuwe meststoffen, die wij zouden probeeren en waarvan ik zeer veel goeds gehoord had, hij zou daarvoor een klein hoekje van den akker afzonderen, teneinde vergelijkende proeven te kunnen maken. Ik bleef ongeveer een uur bij hem praten en ging toen weer huiswaarts. Hij weet natuurlijk dat de kortste weg van die boerenwoning naar de villa door een klein woud voert, dat pas is aangelegd en nog

slechts schraal beplant is. De nog zeer jonge boomen geven nauwelijks schaduw genoeg en het zal nog minstens vijf en twintig jaren duren, eer men aan dit pas aangelegde bosch iets heeft.

Raffles had eenige moeite om zijn geduld in toom te houden.

Hij begreep evenwel, dat hij den ouden man, indien hij diens breedsprakerigheid trachtte te stuiten, geheel in de war zou brengen en zeker niets te hooren zou krijgen voor de avond viel.

Hij hoorde dan ook kalm de uiteenzetting over dit bosch aan, totdat Kenneby weer op het eigenlijk onderwerp terugkwam.

— Ik liep in gedachten voort, en had juist den zoom van dit boschje bereikt, toen ik plotseling een schot hoorde vallen. Ik keek verschrikt om mij heen, maar zag niets. Ik dacht dat er wellicht in de buurt een jager aan het werk was, ofschoon hier zoo goed als geen wild is, toen ik opnieuw een schot hoorde! Nu hevig verschrikt begon ik in de richting van het geluid te hollen. Maar ik ben oud, Mylord, en ik schoot dus niet erg flink op! Het duurde tien minuten en toen had ik het smalle brugje bereikt, dat over een soort hollen weg voert en zich ongeveer midden in het bosch bevindt. Er is daar een groote open plek en vandaar kan men de vensters van verschillende villa's in den omtrek zien. Zoodra ik het bruggetje in het oog kreeg, zag ik aan het einde daarvan een donker voorwerp, half over de leuning heen hangen. Ik snelde er heen. Het was het lichaam van een zwaar gebouwd man dat met de armen en het hoofd voorover hangend dwars over de leuning van het rustieke bruggetje hing. Even stond ik onbeweeglijk stil en keek toe. En toen zag ik hoe een heel dun straaltje bloed langzaam langs de zware takken, waaruit de leuning was samengesteld, omlaag kronkelde en een klein plasje in het zand vormde. Maar toen kwam ik ook tot bezinning. Ik greep den man onder de armen en trachtte hem op te tillen, maar hij was zeer zwaar. Het lichaam gleed mij uit de handen en viel ruggelings op den grond — ik kon het gelaat zien — het was Dick Trevers!

Kenneby hield op en wreef zich met zijn bevende hand over het hooge voorhoofd, terwijl zijn oogen angstig van zijn vrouw naar de bezoekers dwaalden.

— Was hij al dood? vroeg Raffles zacht.

— Neen, hij ademde nog zwakjes!

— Heeft hij nog iets gezegd? ging Raffles voort.

Kenneby boog het hoofd en scheen te aarzelen.

— Spreek vrijuit! drong Raffles aan.

— Welnu dan, Mylord, — hij bewoog zijn lippen en staarde mij strak aan met zijn brekende oogen. Ik boog mij zoover mogelijk voorover, en toen noemde hij den naam.

— Hoe luidde die naam? vroeg Raffles haastig.

— Ik meen zeker dat ik den naam van Dugdale gehoord heb! antwoordde Kenneby. Ja, ik zou er wel op durven zweren, Mylord!

— Dugdale? Maar zoo heet immers de jonge

man, die in stilte met Mary Trevers verloofd is? riep Charles nu uit.

Kenneby knikte.

— Dat zegt men, mijnheer Brand! zeide hij zachtjes.

— En wat is er toen verder gebeurd? vroeg Raffles.

— Hij had dat woord nauwelijks genoemd, of hij sloot de oogen! Toen scheen hij nog een paar woorden te willen prevelen, maar hij had er de kracht niet meer toe. Een laatste zucht — en het was gedaan!

— En waarom denkt gij, dat hij zelfmoord gepleegd heeft? vroeg Raffles, die blijkbaar zeer geschokt was door dit verhaal.

— Hij had de revolver nog in de hand, Mylord!

— Hebt gij u overtuigd, dat er met die revolver geschoten is? vervolgde de Groote Onbekende.

— Niet ik, maar de commissaris van politie, waarom ik onmiddellijk had gestuurd door een van onze landarbeiders, die toevallig op zijn rijwiel voorbijkwam.

— En hoe wist hij het dan?

— Wel, Mylord — hij nam de revolver uit de reeds verstijvende hand en liet mij zelf zien, dat van een van de patronen de kogel vershoten was! De huls was zelfs nog warm.

Raffles scheen in diep nadenken te verzinken.

Plotseling hief hij het hoofd op en vroeg:

— Zeidet gij mij zooeven niet, dat gij tweemaal hadt hooren schieten?

— Zeker, Mylord, daar ben ik van overtuigd.

Hoeveel tijd verliep er ongeveer tusschen — het eerste en het tweede schot, denkt gij?

— Hoogstens tien seconden, Mylord, eerder minder!

— Maar weet ge wel zeker, dat ge u niet vergist? vervolgde Raffles. Van wie zou dan dat tweede schot afkomstig zijn geweest? Is het niet mogelijk, dat een ander op den ongelukigen Dick Trevers geschoten heeft?

— Dat is volmaakt uitgesloten, Mylord! Ik zou dan toch iemand moeten hebben zien wegloopen, nietwaar?

— Maar weet ge wel zeker dat het een schot was, dat ge gehoord hebt?

— Ik durf er niet aan twifelen, Mylord. Het klonk duidelijk als een geweerschot!

— Een geweerschot? riep Charles nu verbaasd uit. Maar gij zeide toch, dat Trevers zich met een revolver van het leven heeft beroofd?

De oude rentmeester scheen in verwarring te zijn.

Hij krabde zich achter de ooren en zeide:

— Misschien heb ik het op dien afstand niet duidelijk kunnen hooren, maar ik meende toch zeker, dat althans het tweede schot van een geweer afkomstig was.

— Nu, dat is al een zeer vreemde quaestie! mompelde Raffles. Enfin, wij zullen wel eens zien! Laat ons eerst maar onze zaken afhandelen.

Daarna denk ik eens het dorp in te gaan. Waar ligt de ongelukkige verslagene nu?

— Men heeft hem het eerst naar het gasthuis gebracht, waar gij door den geneesheer zou worden onderzocht, Mylord.

— Nu, ik zal aanstonds eens gaan kijken! hernam Raffles.

Spoedig was Raffles verdiept in allerlei berekeningen en plannen, terwijl Charles zich bezighield met het maken van notities.

Dadelijk nadat de lunch gebruikt was in de fraaie eetzaal van het buitenverblijf, begaven Charles en Raffles zich te voet naar het dorp.

Nadat zij een tijd lang zwijgend hadden voortgelopen, vroeg Charles:

— Wat denk jij van deze zaak?

— Ik denk ervan, dat het een zeer geheimzinnige geschiedenis is! hernam Raffles nadenkend. Bij iedere misdaad zoekt men natuurlijk het allereerst naar de motieven — evengoed als bij een zelfmoord, en ik kan met den besten wil van de wereld niet inzien, welke reden Dick Trevers, wien het in ieder opzicht goed ging, wel kan hebben gehad om zich zelf van het leven te berooven.

— Ja, dat komt mij ook raadselachtig voor. — hij was gezond, rijk, zijn zaken gingen voortreffelijk en de koppigheid van zijn dochter zal hem toch ook waarschijnlijk niet in den dood hebben gedreven.

— Wat meen je daarmee? vroeg Raffles eenigszins verbaasd. Ik wist volstrekt niet dat er iets was tusschen Trevers en zijn dochter Mary.

— Dat zal ik je zeggen — de vrouw van Kenneby heeft me zooeven medegedeeld dat de oude Trevers alles behalve gesticht was over de keuze van zijn dochter, en dat hij John Dugdale meermalen bedreigd heeft! Je zult je herinneren, dat de oude boer de naam van dien jongen man uitriep, even voor hij den laatsten adem uitblies?

— Dat is ook zoo — misschien hebben wij daar wel houvast aan! hernam Raffles.

Zoo sprekende hadden de beide vrienden het ziekenhuis bereikt, dat zich op het marktplein bevond.

De directeur-geneesheer, die persoonlijk met Lord William Aberdeen bevriend was, maakte volstrekt geen bezwaren om hen te ontvangen.

— Gij hebt dus reeds van deze vreeselijke zaak gehoord, Mylord? vroeg de geneesheer, zoodra hij tegenover Raffles en Charles in de kleine spreekkamer stond.

— Ja, dokter, en ik moet u zeggen, dat ik er zeer door getroffen ben! zeide Raffles. Ik heb Trevers persoonlijk gekend! Hij was weliswaar een driftkop, maar hij was een goed man, eerlijk als goud en goed voor zijn arbeiders.

— Wilt gij hem soms zien? vroeg de geneesheer. Aanstonds wordt hij naar zijn woning overgebracht. Natuurlijk hebben wij zijn dochter zeer voorzichtig gewaarschuwd. Zij is trouwens al hier geweest en zooeven weer vertrok-

ken, om thuis alles in gereedheid te maken.

— Ik neem uw aanbod gaarne aan, dokter! antwoordde Raffles.

— Wees dan zoo goed mij te volgen, mijne heeren!

De drie mannen verlieten de spreekkamer, volgden een breede met tegels bekleede gang en traden toen een tamelijk groot vertrek binnen, in het midden waarvan een baar stond waarop het lichaam van den doode was uitgestrekt.

Met den hoed in de hand traden de beide vrienden langzaam op het stoffelijk overschot toe.

De kleeven waren op de borst opengemaakt, maar niet uitgetrokken.

Raffles bekeek eerst de wonde, en daarna het laken van het korte jachtbuis, dat Trevers droeg.

— Het revolvershot schijnt van zeer dichtbij te zijn gelost? Ik zie tenminste dat de kleeven eenigszins zijn geschroeid.

— Wat het laatste betreft, hebt gij gelijk, Mylord! antwoordde de dokter, maar wat het revolvershot aangaat, moet ik u zeggen, dat Trevers niet gevallen is door een revolverkogel, maar door een kogel uit een jachtgeweer.

— Wat zegt ge daar? riep Raffles verbaasd uit. Maar mijn rentmeester Kenneby zeide mij toch, dat Dick Trevers zelfmoord had gepleegd, en dat men de revolver nog in zijn hand geklemd vond.

— Dat laatste is waar, maar het eerste is uitgesloten, Mylord!

— Men heeft dus den kogel gevonden? vroeg Raffles.

— Ja, Mylord, hij is op een heel bijzondere wijze dwars door het lichaam heen gegaan en dicht onder het schouderblad blijven steken.

— Onder het schouderblad? herhaalde Charles nu verwonderd. Maar de wonde in de borst

bevindt zich nauwelijks ter hoogte van de valsche ribben.

— Dat is juist het wonderlijke mijnheer Brand! merkte de geneesheer op. Iemand die zelfmoord pleegt, zou nooit op zoodanige wijze zijn wapen vasthouden, dat de kogel het lichaam ter hoogte van de maag binnentreedt, er in schuinsche richting doorheen gaat en bij het schouderblad blijft steken.

— Ik kan niet zeggen, dat de zaak er op die manier duidelijk mede wordt! zeide Raffles hoofdschuddend. Men moet dan bijna aannemen, dat de schutter, die Trevers vermoordde, geknield achter een boom heeft gelegen.

— Iets dergelijks vermoedde de gerechts-geneesheer ook, Mylord — maar hoe komt het dan dat Dick Trevers zijn moordenaar niet bijtijds gezien heeft?

— Maar dat heeft hij wel! riep Charles uit. Er hebben immers twee schoten geklonken! Hij heeft zich dus wel degelijk tegen zijn aanvaller verzet.

— Die redeneering klinkt niet zeer aannemelijk, beste Charles, merkte Raffles op. Je vergeet, dat er bijna tien seconden verlopen zijn tusschen het eerste en het tweede schot.

De directeur had met eenige verbazing naar dit kleine twistgesprek geluisterd en van den een naar den ander gekeken.

— Ik begrijp niet goed, waarover gij spreekt, mijne heeren! merkte hij nu op.

— Maar Kenneby was toch zeer stellig in zijn verklaring! zeide Raffles, wiens verbazing toenam. Hij beweerde duidelijk twee schoten te hebben gehoord.

— Dat spreek ik ook volstrekt niet tegen, Mylord! hernam de directeur van het ziekenhuis. Maar de man die het eerste schot loste — was ik!

HOOFDSTUK III.

DE ZAAK WORDT STEEDS INGEWIKKELDER.

Charles meende niet goed verstaan te hebben. Het begon hem te duizelen.

Daarom herhaalde hij:

— Het eerste schot was dus van u afkomstig, dokter?

— Zooals ik zeg — ik jaagde daar in de buurt, op patrijzen. Juist toen mijn hond op mijn bevel apporteerde en ik mijn geweer herlaadde, zag ik op eenigen afstand Trevers aankomen. Hij scheen mij ook te hebben gezien en stond even stil. Toen ik weer naar hem keek, had hij iets in de rechterhand, dat naderhand een revolver bleek te zijn. Juist kwam mijn hond met de fazant in zijn bek aanloopen. Toen ik mij bukte om hem het dier af te nemen en het in mijn wettasch te steken, hoorde ik een schot vallen, ik

keek op en zag Trevers aan het einde van het kleine bruggetje van den hollen weg voorover vallen. Ik wilde hem te hulp snellen, toen ik in de verte uw rentmeester zag aankomen.

— Zag hij u ook, dokter?

— Dat moet wel, want ik stond op nauwelijks vijftig meter afstand en gij weet dat het bosch pas is aangelegd en nog zeer schraal is.

— De duivel mag mij halen als ik er iets van begrijp! mompelde Raffles in zich zelf. Met ieder woord dat ik hoor, wordt mij de zaak duisterder. Gaat het jou ook zoo, Charles, zoo wendde hij zich tot dezen.

— Ik moet je eerlijk bekennen, dat ik een gevoel heb, alsof mijn hersens in mijn hoofd door elkaar worden geschud! antwoordde Char-

les, terwijl hij wanhopig naar zijn hoofd greep. Kenneby heeft immers volstrekt niets verteld van dié ontmoeting met den dokter!

— Heeft hij niet? vroeg de dokter verwonderd. Wat is dat nu voor een dwaasheid. Wij hebben toch eenige woorden met elkaar gewisseld. Ik zeide dat hij bij het lichaam moest blijven en een paar arbeiders die juist kwamen aansnellen, om den gerechtsgeneesheer moest zenden!

— Dat is sterk! mompelde Raffles.

— Natuurlijk had ik mij van te voren overtuigd, hernam de geneesheer, dat geen menschelijke hulp hier meer kon baten.

Er volgde een oogenblik van stilzwijgen.

Toen scheen Raffles plotseling iets in te vallen.

— Wilt gij mij eens zeggen, dokter, welk een indruk mijn rentmeester op u maakte, toen gij hem bij het lijk van den verslagene of van den zelfmoordenaar ontmoette?

— Wel, hij leek mij zeer zenuwachtig en bleek, Mylord. Ik kreeg den indruk, alsof hij mij nauwelijks durfde aanzien!

— Ik vraag u verschooning, als ik u nog eenige vragen stel — maar ik wilde ook gaarne weten, of gij iemand hebt zien wegsnellen toen het schot viel.

— Volstrekt niemand, Mylord!

— Vindt gij zelf, vervolgde Raffles, dat de jonge boomen daar in de buurt dik genoeg zijn, om een sluipmoordenaar te verbergen?

— Wel, de boomen zijn daar nauwelijks zoo dik als mijn hand! antwoordde geneesheer.

— Acht gij het mogelijk, dat de sluipmoordenaar zich in den hollen weg heeft opgesteld?

— Dan zou hij door het hout van de brug hebben moeten heenschieten! En bovendien zou Trevers hem dan toch hebben moeten zien. Ten overvloede is deze holle weg zoo dun beplant en over eenige kilometers afstand zoo recht als een kaars, zoodat ik dan toch den moordenaar had moeten zien wegsnellen. Het bosch is hier nog zoo ijl, dat men minstens een half uur loopens om zich heen kan zien.

Weer trad er een stilzwijgen in.

Toen riep Charles met hardgrondige overtuiging:

— Als ik ooit zulk een wonderlijke, ongelooflijke historie gehoord heb, dan wil ik gekielhaald worden!

— Wat vindt gij er zelf van, dokter? vroeg Raffles, terwijl hij den directeur met zijn grijze oogen doordringend aankeek.

— Wel, Mylord, nu gij de feiten zoo naast elkaar zet, komt mij de heele toedracht van de zaak eveneens heel wonderlijk voor.

— Ik geloof het gaarne! riep Raffles uit. Laten wij eens nagaan — daar wordt een man op klaarlichten dag met een geweerkogel neergeschoten! En dat wel op een afstand van ternauwernood anderhalf of twee meter, te oordeelen naar den aard van de wond. Van den moordenaar is echter geen spoor te zien! Zelf-

moord kan de man niet gepleegd hebben — en toch mankeert er een kogel uit zijn revolver, waarvan de huls nog warm is! Ten slotte vindt mijn rentmeester den doode, — en hij vertelt mij volstrekt niet, dat hij u gezien, en zelfs gesproken heeft! Vindt gij zelf niet, dat deze aansenschakeling van feiten al zeer buitengewoon is?

— Dat beken ik volmondig! antwoordde de directeur hoofdschuddend.

— Gij weet zeker, dat er aan de feiten, zooals ik ze daar opsom, niets is toe- of afgedaan?

— Volstrekt niets, Mylord. Gij noemt ze op, zooals ze zich inderdaad hebben toegedragen. Ten overvloede wil ik nog herhalen, dat die man daar op de baar door een geweerkogel is gedood, die op hoogstens twee meter afstand op hem is afgeschoten.

Raffles knikte langzaam met het hoofd, wierp nogmaals een blik op het verschroeide jachtbuis en de wonde van den vermoorde en zeide toen:

— Ik heb nu niets meer te zien, dokter, en ik dank u zeer voor uw bereidwilligheid. A propos, hebt gij de revolver nog hier, die in de hand van den doode is gevonden?

— Ja, Mylord, zij ligt in mijn particuliere spreekkamer. Men zou haar aanstonds vanwege het gerecht komen halen. Ik kan u echter wel zeggen, dat het een gewone Colt was, met zes schoten, een nog bijna nieuw wapen, dat een pond of vijf gekost heeft, met automatischen werper van de leeg hulzen.

— Uw beschrijving is zeer duidelijk, waarde dokter — en toch zou ik het wapen gaarne even met eigen oogen willen zien! zeide Raffles. Ik stel buitengewoon veel belang in deze zonderlinge zaak.

— Wel, Mylord, niets is gemakkelijker — wees dan zoo goed mij even te volgen.

De drie heeren verlieten de lijkenkamer en begaven zich nu naar het particuliere spreekvertrek van den geneesheer.

Deze opende de deur en trad op een schrijftafel toe, waarvan het blad was toegeschoven.

Hij opende dit blad.

Plotseling slaakte hij een kreet.

— Wat is er? riep Raffles verwonderd uit.

— Wat er is? De revolver is gestolen!

Raffles kwam haastig naderbij.

Hij zag, dat de sleutel op het rolluik van de schrijftafel stak.

— De sleutel zat immers op het bureau? vroeg hij.

— Zeker!

— Was de deur van dit vertrek gesloten?

— Dat niet, maar iedereen, die haar zou willen binnentreden, althans als hij van de straat afkwam, zou door den portier gezien worden!

— Het vertrek is immers gelijkvloers gelegen?

— Ongetwijfeld!

— Mag ik eens onderzoeken, waarop het raam uitziet?

Zonder het antwoord af te wachten, trad Raffles op het groote, breede raam toe, dat op dit oogenblik openstond.

Hij boog zich naar buiten.

Het raam zag uit op een vrij smal pad, dat zich langs de geheele breedte van het ziekenhuis uitstreckte, en dat men van het marktplein af, gemakkelijk bereiken kon.

Aan de tegenovergestelde zijde was dit pad afgesloten door een dikke haag van ongeveer anderhalven meter hoogte.

Achter deze haag bevond zich de tamelijk groote tuin van den dorpsnotaris.

Raffles richtte zich weer op.

Charles, die eveneens uit het raam had geleund, merkte op:

— Het moet voor een behendig man volstrekt niet moeilijk zijn, om door dit openstaande raam naar binnen te klimmen en zich van de revolver meester te maken.

— Voor een vrouw evenmin! voegde Raffles er op eigenaardigen toon aan toe. Hoe dan ook — de revolver is gestolen en de dief moet er natuurlijk een bijzondere reden voor hebben gehad.

Intusschen was de dokter reeds op het telefoontoestel toegetreden en had zich in verbindung gesteld met het politiebureau.

Zijn eerwaardig gelaat vertoonde een zorgelijke uitdrukking, toen hij het toestel weer aan den haak hing.

— De zaak wordt hoe langer hoe onbegrijpelijker, zeide hij zuchtend. Met welk doel kan men in 's hemelsnaam die revolver hebben kunnen stelen!

— Ik geef toe, dat het voor het oogenblik nog vrij duister is, dokter! zeide Raffles. Maar wellicht kan juist deze omstandigheid ons eenig licht in de zaak brengen. En nu moet ik u verlaten — mijn zaken roepen mij weer naar mijn villa. Nog vanavond moet ik naar Londen terugkeeren. Het spijt mij, want ik zou gaarne den afloop van deze tragische gebeurtenissen hebben leeren kennen.

Charles had zijn vriend, terwijl hij sprak, een verwonderden blik toegeworpen.

Hij hield echter zijn opmerkingen voor zich en pas toen zij afscheid van den geneesheer hadden genomen en zich weer op straat bevonden, vroeg hij eenigszins verbaasd:

— Ik hoorde je daareven zeggen, dat we vanavond al weer weg gaan. Ik meende echter dat je voornemens was, minstens een dag of drie te blijven!

— Dat ben ik ook — maar niet in mijn kwaliteit van Lord William Aberdeen!

— Ik welke kwaliteit dan, als ik vragen mag? vroeg Charles.

— O, ik zal wel een of andere vermomming vinden, of ik ga in een naburig dorp wonen.

— En ik? Blijf ik dan niet bij je?

— Neen, beste jongen — tot mijn spijt zal ik mij eenigen tijd van je aangenaam gezelschap moeten spenen!

— Je laat me alleen? vroeg Charles verwijtend.

— Het kan niet anders — want je zult me zodoende van meer dienst kunnen zijn, dan wanneer je bij mij blijft. Trouwens, je zult niet alleen zijn, maar misschien meer gezelschap hebben dan je lief is!

Charles keek zijn vriend aan.

Hij hoorde aan diens spottenden toon, en zag aan het glinsteren van zijn oogen, dat zijn wonderbaarlijke hersens reeds een plan hadden uitgedacht, en dat hij daarbij een rol zou moeten spelen, die hem misschien minder zou aanstaan.

Hij kende het spottende lachje op het gelaat van den Grooten Onbekende!

— Wil je me eens eindelijk zeggen, wat je met mij van plan bent? vroeg hij dringend. Welke rol moet ik vervullen?

— Die van gouvernante, beste jongen!

— Groote hemel, Edward — ben je dan krankzinnig geworden? Op wie moet ik in 's hemelsnaam passen?

— Op de kleine Cecile Fitzwilliams!

Charles keek Raffles met groote oogen en open mond aan.

— Op het dochttertje van Graaf Percy? vroeg hij eindelijk hakkend. Wat ter wereld....?

— Vraag nu maar niets, beste Charles, het zal je later wel duidelijk worden! Ik wil eens zien, hoe het in dat huis toegaat — dat is alles!

— Maar heb je dan een vermoeden, dat....?

— Ik heb niet het minste vermoeden, hernam Raffles kortaf. Er is mij alleen maar iets te binnen geschoten zooeven en ik wil dat nader onderzoeken.

— Maar Graaf Fitzwilliams heeft een gouvernante! riep Charles op jammerenden toon, zoodra zij weer buiten het dorp waren en niemand hen kon hooren.

— Dat weet ik! zeide Raffles kalm. Maar het mensch is oud en ziekelijk en zij zal het wel niet lang meer uithouden!

— Denk je dat? vroeg Charles weifelend.

— O, ik ben er zeker van. Morgen bijvoorbeeld, zal zij niet in staat zijn om haar werkzaamheden te hernemen!

— Wel verbazend! mompelde de jonge man. Waarop hij luid vervolgde: En hoe kom ik aan kleeven? Aan getuigschriften?

— Maak je daarover niet bezorgd, beste jongen, van dat alles hebben wij op de villa in overvloed. Maar nu gaan wij eerst eens naar Kenneby — ik wil weten, waarom hij mij de ontmoeting met den geneesheer verzwegen heeft.

Zij hadden spoedig de villa weer bereikt en Raffles stuurde onmiddellijk een stalknecht naar den akker, waar de rentmeester zich bevond.

Een half uur later trad deze het vertrek binnen, waar Raffles zich bevond, terwijl hij zijn vilten hoed besluiteloos heen en weer draaide, en zijn meester blijkbaar niet goed durfde aanzien.

Raffles keek Kenneby eenigen tijd met strengen blik aan en zeide toen:

— Sedert wanneer vertrouw je mij niet meer, Kenneby?

— Mylord.... ik.... weet niet....!

— Kom, oude — je behoeft toch tegenover mij geen moordkuil van je hart maken. Ik heb zooeven toch alles gehoord. Zeg nu eens op den man af, wat je wel bewogen kan hebben, te verzwijgen, dat je den directeur van het ziekenhuis op de plek van den moord gezien hebt!

— Heeft hij u dat zelf gezegd? riep de oude man verschrikt uit, terwijl hij Raffles angstig aankeek.

— Ja zeker, Kenneby, antwoordde Raffles, verwonderd over de houding van zijn ouden dienaar. En waarom heb je mij dat niet meege-deeld zooeven?

— Omdat ik dacht.... ik meende....!

Raffles stampte ongeduldig op den grond.

— Je hebt den directeur-geneesheer mis-schien voor den moordenaar gehouden.

Kenneby boog het hoofd en knikte langzaam op bevestigende wijze.

Raffles haalde de schouders op.

— Maar waarom heb je dat verzwegen? riep hij uit, terwijl zijn verbazing steeds toenam. Je had toch gerust en met de hand op het hart kun-nen getuigen wat je gezien hebt?

De oude man bleef zwijgen.

Raffles wisselde een blik met Charles die zwijgend op eenigen afstand was blijven staan, schijnbaar in de lezing van een dagblad verdiept.

In de oogen van den jongen man was de groot-ste verbazing te lezen.

Er scheen geen einde aan het drukkend stil-zwijgen te zullen komen, wat nu volgde.

— Je wilt mij dus niet zeggen, waarom je mij die omstandigheid verzwegen hebt, Ken-neby? vroeg Raffles, terwijl hij op den rent-

meester toetrad en hem de hand op den schou-der legde.

— Dat kan ik niet — nu nog niet, Mylord! stamelde de rentmeester op doffen toon en bijna onhoorbaar.

— Het is goed, Kenneby — je kunt gaan! merkte Raffles op, met een harden klank in zijn stem.

De oude rentmeester vestigde een smeeken-den blik op zijn meester, scheen iets te willen zeggen — bedacht zich — strompelde het ver-trek uit!

Raffles en Charles keken elkander lang aan, toen de deur achter den ouden man was dicht-gevallen.

Eindelijk zeide Charles:

— Ik mag lijden, dat dit raadsel spoedig wordt opgelost, want anders vrees ik, dat ik er een ongeneeslijke zenuwziekte uit zal houden. Ik martel tevergeefs mijn hoofd af met de vraag wat van al deze zonderlinge dingen wel de reden kan zijn! De houding van onzen ouden Kenneby lijkt mij eenvoudig ongelooflijk.

— Het is zeker zeer vreemd! zeide Raffles, terwijl hij zich de hand over het voorhoofd streek — en toch kan het naderhand blijken, dat wij alles heel eenvoudig zouden hebben gevonden, als we alle omstandigheden maar kenden, en omdat ik die tot elken prijs wil leeren kennen, daarom zullen wij eerst de plek van de misdaad eens gaan onderzoeken. Misschien leert dat onderzoek mij wel wat nieuws, wat de justitie en de geneesheer over het hoofd hebben ge-zien. Het is nog zeer vroeg en het is verrukke-lijk weer!

— Vooruit maar! riep Charles uit, verheugd dat hij thans zijn gedachten een andere rich-ting kon geven en niet langer werkeloos behoefde te blijven.

HOOFDSTUK IV.

DE PLEK VAN DE MISDAAD.

De beide vrienden verlieten opnieuw de villa en begaven zich op weg naar het pas aangelegde bosch, waar de raadselachtige moord was ge-pleegd.

Langen tijd liepen zij zwijgend voort.

Plotseling vroeg Raffles:

— Waar zou toch de dochter van Kenneby, onze kleine Ellen zitten, ik heb haar nog in het geheel niet gezien!

— Dat is waar ook! merkte Charles op. Het lieve meisje kwam ons anders altijd dadelijk begroeten!

Weer liepen de vrienden eenigen tijd zwij-gend door.

Van tijd tot tijd bromde Raffles eenige onver-staanbare woorden in zich zelf.

Toen zij weer voorbij het ziekenhuis op de

markt gingen, trad er een jonge man uit de open-stande deur, met een lederen aktentasch onder den arm, die haastig het plein overstak en in het voorbijgaan beleefd den hoed voor de beide bezoekers afnam.

— Was die knappe jonge kerel niet de zoon van onzen eerwaarden directeur? vroeg Raffles.

— Ja, dat was Reynold Sturdy!

De zoon van den directeur scheen haast te hebben, want hij was tamelijk spoedig uit het gezicht verdwenen.

Raffles keek hem glimlachend na.

— Hij schijnt een beetje schuw te zijn, zou ik zeggen, merkte hij op. Als ik mij niet ver-gis, heeft hij wel eens eenige woorden vroeger met ons gewisseld, als wij hier jaagden!

— Zeker! zeide Charles. Maar dat is al een

jaar of twee, drie geleden. In dien tijd kan er zooveel gebeurd zijn!

— Je hebt gelijk — misschien is de jonge man in dien tijd wel verliefd geworden en in zoo'n toestand slaat men meestal geen acht op andere levende wezens, dan op het voorwerp zijner liefde.

Intusschen waren de beide vrienden het dorp bijna ten einde geloopt en volgden nu den weg, die naar het pas aangelegde bosch voerde, hetwelk zij na ongeveer twintig minuten loopens hadden bereikt.

Zij verlieten nu den breeden straatweg en sloegen een pad in, dat tusschen de nog schrale boomen door naar den hollen weg voerde, die het bosch over zijn geheele breedte doorsneed.

Spoedig hadden zij het smalle, rustige bruggetje bereikt, hetwelk over den hollen weg geslagen was.

Hier bleven de beide vrienden stilstaan en keken met de grootste aandacht om zich heen.

— Zou die holle weg gebruikt worden? vroeg Charles eindelijk.

— Ik denk alleen door spelende kinderen! antwoordde Raffles glimlachend. Ik geloof veel eer, dat het een natuurlijke inzinking van den bodem is, die vroeger als bed heeft gediend voor een zeer smal stroompje, dat thans geheel en al is opgedroogd....

Hij liep langzaam naar het bruggetje en bleef in gedachten verzonken staan.

— Als ik me niet vergis, zeide hij eindelijk, is dit de juiste plek, waar de ongelukkige Dick Trevers den laatsten adem heeft uitgeblazen. Men kan nog duidelijk het bloed zien op de zware takken, waaruit de leuning is samengesteld.

Charles kwam op zijn beurt naderbij en bekeek de plek.

— Ik geloof, dat dr. Sturdy gelijk had, toen hij zeide, dat de moordenaar onmogelijk in dezen hollen weg kan hebben gestaan, want ten eerste zou Trevers hem dan op geruimen afstand hebben moeten zien, en ten tweede zou hij hem zeer moeilijk hebben kunnen raken.

— Je hebt gelijk! zeide Raffles. De kogel heeft hem juist van voren geraakt, bijna midden in het lichaam. Weet je, wat mij opvalt, Charles?

— Laat eens hooren!

— Dat dit bruggetje zoo bijzonder smal is!

— Dat is het zeker. Twee menschen kunnen er elkaar niet op passeeren, als zij een weinig corpulent zijn.

— En dat was Dick Trevers! riep Raffles uit. Het bruggetje is ongeveer tachtig centimeter breed, zou ik zeggen, blijkbaar is het hier slechts geplaatst ten behoeve van de voetgangers, die niet door den hollen weg willen klimmen. Ik geloof niet, dat dit feit zonder eenige beteekenis is!

Intusschen had Charles een blik om zich heen geslagen en den ganschen omtrek doorzocht.

— Is dat niet het kasteel der Fitzwilliams?

vroeg hij plotseling, terwijl hij wees op een zeer oud gebouw op ongeveer twee kilometer afstand, waarvan de daken en alle vensters duidelijk door de dunne boomen heen te zien waren.

— Ja! antwoordde Raffles. Dat is het slot van Graaf Percy!

— Maar daar valt mij iets in! riep Charles plotseling uit. Het gerucht doet immers de ronde, dat er een langdurige twist heeft bestaan tusschen Graaf Percy en Dick Trevers? Hij wilde een stuk van zijn land hebben, is het niet zoo?

— Ik weet waar je heen wilt, Charles! zeide Raffles op kalmen toon. Ik zelf acht het volstrekt niet onwaarschijnlijk, dat een man als Graaf Percy tot een misdaad als deze zijn toevlucht zou nemen om zijn plannen te kunnen doorzetten. Maar zeg mij eens, of je het zelf waarschijnlijk acht, dat men vanuit een van die vensters daarginds op twee kilometer afstand een man zou kunnen neerleggen!

— Neen, dat is onmogelijk! Niet alleen draagt geen enkel gewoon geweer zoo ver, maar bovendien is immers de kogel in opwaartsche richting door het lichaam gegaan, terwijl juist het tegenovergestelde het geval zou zijn geweest, als het schot uit een van die ramen was afgevuurd. Ten overvloede waren immers de kleeren van den vermoorde geschroeid. Je ziet dus wel, dat wij met deze mogelijkheid geen rekening kunnen houden, zeide Raffles. En toch....

Hij eindigde den zin niet, maar wierp opnieuw een onderzoekenden blik om zich heen.

Toen keek hij in de lucht.

— Het schijnt, dat er telegraafdraden van Morston naar de dichtstbijzijnde groote stad door dit bosch loopen? vroeg hij onverschillig.

— Ja, antwoordde Charles. Ik had er nog niet op gelet.

Raffles wandelde met de handen in de zakken en zachtjes fluitende, naar den dichtstbijzijnden telegraafpaal.

Hij bleef er voor stilstaan en liep er toen langzaam omheen.

Tot Charles' groote verbazing haalde Raffles daarop zijn vergrootglas te voorschijn en begon den paal aandachtig te onderzoeken.

Ten slotte wenkte hij hem naderbij te komen.

— Je kunt het wel velen, dat ik even op je schouders klim, Charles? vroeg Raffles.

— Als je dat noodig vindt — ja zeker! antwoordde Charles, terwijl hij een verbaasden blik wierp op het gelaat van zijn vriend, waarop een trek was verschenen, welks aard hij zeer goed kende: De Groote Onbekende had een spoor gevonden!

Hij bukte zich voorover en steunde met beide handen tegen den telegraafpaal.

Raffles klom lenig als een kat op zijn schouders en begon toen opnieuw den paal door zijn vergrootglas te onderzoeken.

Vijf minuten later sprong hij luchtig weer op den grond.

— Ben je nu iets verder gekomen, Edward? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Ik meen althans een zeer kleinen tip van den sluier te hebben opgelicht, antwoordde Raffles. Voor het overige zul jij echter moeten zorgen. Wij zullen nu onze werkzaamheden moeten verdeelen. Ik begeef mij aanstonds naar Mary Trevers.

— Maar daarheen zou ik je zeer graag vergezellen! riep Charles uit.

— Daar heb ik niets tegen, als je mij kunt waarborgen, dat je binnen een half uur tot een behoorlijke gouvernante bent gemetamorfiseerd.

— Dat heb ik er wel voor over! antwoordde Charles, verheugd dat hij zijn vriend kon vergezellen.

De beide mannen zetten hun wandeling voort.

Eindelijk kon Charles zijn nieuwsgierigheid toch niet langer bedwingen.

— Wil je mij niet zeggen, wat je ontdekt hebt, beste Edward? vroeg hij dringend. Ik kan aan je gelaat zien, dat je onderzoek niet vruchteloos is geweest!

— Ik weet nog niets stellig! antwoordde Raffles, maar wat ik heb waargenomen, wil ik je wel mededeelen! Weet je bijvoorbeeld, waarom Dick Trevers juist op het bruggetje is neergeschoten?

— Ik heb er niet het flauwste vermoeden van.

— Omdat het zoo smal was! Hij kon noch naar links, noch naar rechts uitwijken.

Charles keek zijn vriend met open mond aan.

— Wel, dat heeft toch voor een schutter niet zoo veel te beteekenen, meende hij eindelijk.

— Er was in het geheel geen schutter! zeide Raffles kalm.

— Wat zeg je daar? riep Charles uit.

— Althans niet in den eigenlijken zin van het woord. Ik vermoed, dat hij zich ongeveer op twee kilometer afstand heeft bevonden!

Charles begreep er niets van, greep met beide handen naar zijn hoofd en zuchtte:

— Ik moet je eerlijk bekennen, dat het mij ontgaat. En wat heb je dan wel aan dien telegraafpaal ontdekt?

— Niets anders dan dat men daar waarschijnlijk gisternacht is ingeklommen, en wel met behulp van klimijzers! Je weet wat dat zijn? Het zijn lange haken, die de telegraafarbeiders aan hun laarzen bevestigen en met behulp waarvan zij gemakkelijk in de gladste palen kunnen klimmen.

— Maar in welk verband staat dat dan met den moord! riep Charles wanhopig uit.

— In grooter verband dan je misschien wel denkt! Maar daar zijn wij aan de woning van Dick Trevers!

Inderdaad, de mannen stonden nu voor een fraaie en goed onderhouden boerenhofstede, naar den kant van de bezitting van Graaf Percy.

Raffles lichtte de klink op van het kleine, groen geschilderde hek, hetwelk den voorsten

moestuin afsloot en liep vlug naar de boerderij, door Charles op de hielen gevolgd.

Zooals bijna overal in deze streek, stond de deur van het huis open.

De beide mannen konden dus ongehinderd binnentreden.

Zij bevonden zich in een breede, heldere gang, met roode tegels geplaveid.

Rechts van hen bevond zich een deur,

Raffles klopte zachtjes aan.

Toen er geen antwoord kwam, draaide hij voorzichtig de kruk van de deur om.

De beide mannen konden nu een blik werpen in een degelijk, ouderwetsch gemeubeld vertrek.

In het midden van den vloer stond een zware, eikenhouten tafel, en voor de tafel zat een jong meisje, voorover geleund, het hoofd op de armen rustend, die zij recht voor zich had uitgestrekt.

Op het gerucht van de opengaande deur hief zij haastig het hoofd op, draaide zich om, en keek de binnentredenden met een verwilderd blik aan.

De twee mannen konden nu zien, hoe bleek zij was, en dat haar oogen rood bekreten waren.

Het meisje scheen echter de binnentredenden spoedig te herkennen.

Zij wischte haar tranen af met een zakdoek, dien zij krampachtig in de hand hield gekneld, en trad de bezoekers eenige schreden tegemoet.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, Mylord! begon zij, dat ik u in dezen toestand ontvang. Maar mijn arme vader...

— Ik begrijp het, Mary! viel Raffles haar in de rede, terwijl hij haar de hand toereikte en haar vriendelijk aankeek. Ik kom juist in de hoop, dat ik deze treurige zaak voor u tot een goed einde zal kunnen brengen. Maar daartoe zult gij mij ook in alles moeten vertrouwen. In alles, verstaat gij mij!

Het jonge meisje wierp den Grooten Onbekende een schuwen blik toe.

Toen boog zij het hoofd en prevelde eenige onverstaanbare woorden.

Vervolgens wees zij op een stoel, als om haar bezoekers uit te noodigen plaats te nemen.

Raffles bleef echter staan en vroeg, zonder zijn blik van het gelaat van het meisje af te wenden:

— Als gij wilt, dat wij u helpen zullen, moet gij mij eerst zeggen, om welke reden gij een uur geleden de revolver uit de schrijftafel van het ziekenhuis hebt weggenomen.

Mary Trevers werd zoo mogelijk nog bleeker.

Zij bracht snel de hand aan het hoofd en wankelde eenige schreden achteruit om ten slotte steun te zoeken bij de tafel.

— Ik weet niet, wat gij bedoelt, Mylord! zeide zij eindelijk op heeschen toon en met een doodelijk verschrikte uitdrukking in haar oogen.

— Dat weet je heel goed, Mary! hernam Raffles bedaard. Je behoeft niet te trachten te

loocheenen — dat zal ik je onmiddellijk bewijzen.

Met een paar passen was Raffles bij een deur, die blijkbaar tot een naburig vertrek toegang gaf en waartegen een groote schort, zooals de boerinnen ze in deze streek bij het werk veel dragen, aan een spijker was opgehangen.

Hij greep in een der zakken en haalde er de revolver uit, die hij op tafel wierp.

— Gij ziet dat het er mij niet om te doen is, u in het ongeluk te storten! zeide hij op zachten toon. Ik wil niets anders dan uw beweegredenen leeren kennen. Gij moogt de revolver houden als gij dat wilt!

Het meisje liet zich op een stoel neervallen en verborg snikkend het hoofd in de handen.

Raffles en Charles wachtten geduldig, tot deze aanval van smart had uitgewoed.

Eindelijk droogde Mary Trevers opnieuw haar roode oogen en zeide bijna onhoorbaar:

— Ik wil u vertrouwen, Mylord! Gij zijt zoo goed! Ik zal u alles zeggen, wat ik zelf weet.

— Doe dat Mary — en geloof, dat ik het niet vraag uit nieuwsgierigheid, maar alleen voor je eigen bestwil.

— Welnu dan, Mylord, ik geloof niet, dat mijn vader zelfmoord heeft gepleegd.

Raffles en Charles wisselden een verbaasden blik.

Het jonge meisje scheen dus nog volstrekt niet op de hoogte te zijn van het feit, dat men een geweerkogel in het lichaam van haar vader had gevonden.

Zij hielden echter de woorden terug, die hun op de lippen zweefden en Mary Trevers vervolgde:

— Een van de landarbeiders hier in de buurt, dien ik ken, verklaarde mij, dat er maar vijf scherpe patronen op zijn revolver waren gevonden! Maar ik weet, op wien mijn vader de zesde kogel heeft afgeschoten. Ik weet het — ik was er de ongeziene getuige van!

Het jonge meisje wachtte even, alvorens zij vervolgde, terwijl er een bloeiende blos in haar gelaat opsteeg:

— Gij moet weten, Mylord, dat de zoon van Graaf Percy, Cedrik Fitzwilliams, mij sedert geruimen tijd vervolgt, ofschoon ik hem herhaaldelijk te kennen heb gegeven, dat ik niets van hem wilde weten. Ik behoef er geen geheim van te maken, Mylord, dat ik mijn hart reeds verpand heb aan John Dugdale. Het is waar, dat hij geen geld heeft. Mijn vader noemde hem zelfs arm, maar toch had ik gezworen, dat ik zijn vrouw zou zijn. Hij heeft zulk een edel hart en hij is zoo sterk en knap, Mylord!

Raffles en Charles hadden glimlachend naar deze naïeve lofrede geluisterd.

Maar daarop betrok plotseling het gelaat van den Grooten Onbekende.

Hij herinnerde zich maar al te goed, dat het laatste woord door Thomas Kenneby uit den mond van den vermoorde opgevangen, de naam van John Dugdale was geweest.

En wie weet, welke gevolgtrekkingen de justitie daaruit zou maken?

Hij had echter geen tijd om deze gedachten verder uit te spinnen, want Mary Trevers vervolgde:

— In de laatste dagen begonnen de achtervolgingen van graaf Cedrik werkelijk onverdraaglijk te worden. Hedenmorgen zeer vroeg, terwijl het nog bijna donker was, en ik naar de weide wilde gaan om naar de koeien te zien, kwam een auto den weg van de stad aanrollen, waarin Graaf Cedrik Fitzwilliams en zijn vader gezeten waren. Zij waren beiden in avondtoilet gekleed en kwamen blijkbaar terug van een of andere heerenpartij. Zij waren althans beiden aangeschoten! Niet zoodra had Graaf Cedrik mij herkend, of hij liet de auto stilhouden, sprong er uit en begon mij opnieuw met zijn liefdesverklaringen lastig te vallen. Plotseling hoorde ik de dreigende stem van mijn vader, die even na mij de boerderij had verlaten! Hij had alles gehoord! Met een paar stappen was hij bij den Graaf, dien hij aankeek met een blik, dien ik nooit zal vergeten. Het begon toen reeds langzaam te dagen. Mijn vader, die zeer sterk is, nam mij bij den arm en gebod mij weer naar huis terug te gaan. Ik had echter een blik op zijn gelaat geworpen en was geschrokken van de uitdrukking daarop, zoodat ik zijn bevel in den wind sloeg en mij op eenigen afstand achter een boom verschool. Wat er toen precies gebeurd is, weet ik niet. Wel echter kon ik de woedende stem van mijn vader hooren, die Graaf Cedrik de bitterste verwijten over zijn gedrag deed. Toen hoorde ik dezen laatste een minachtend lachje uitstooten en bijna onmiddellijk daarop zag ik, hoe mijn vader in zijn zak greep, waar ik wist, dat hij zijn revolver droeg en op den Graaf aanleggen. Deze slaakte een gil, greep naar zijn arm en viel wankelend in de armen van zijn vader. De chauffeur kwam toesnellen en beiden droegen zij den gewonde in de auto, die dadelijk daarop snel wegreed, terwijl mijn vader dreigend de vuist achter het weggrijpende voertuig ophief. Doodelijk verschrikt snelde ik naar de boerderij terug... een paar uur later kwam men mij het bericht brengen, dat mijn vader zich bij het kleine bruggetje in het nieuwe bosch van het leven had beroofd.

Het jonge meisje hield op en begroef opnieuw het gelaat in de handen.

Raffles had met de grootste aandacht naar haar verhaal geluisterd.

Eindelijk vroeg hij vriendelijk:

— Zeg mij eens — weet gij zeker, dat de jonge Graaf uw vader niet bedreigd heeft? Had hij zelf geen wapen in de handen?

Het jonge meisje dacht even na en antwoordde toen vlug:

— Ik meen wel iets te hebben zien glinsteren in het licht van de autolantaarn, maar ik kon niet duidelijk onderscheiden wat het was.

— Nu, het overige kan ik mij wel indenken! vervolgde Raffles. Gij hebt in het ziekenhuis

gehoord, dat daar de revolver van uw vader was, en gij hebt gevreesd, dat men zijn nagedachtenis zou bevleken, door hem van den doodslag op Graaf Cedrik te beschuldigen. Gij zijt door het openstaande raam geklommen, dadelijk nadat gij door de voordeur het ziekenhuis verlaten hadt, gij hebt de revolver weggenomen, om aldus ieder overtuigend bewijs tegen uw vader te vernietigen.

— Zoo is het, Mylord! antwoordde het jonge meisje toonloos. Indien gij vijf minuten later waart gekomen, zou ik de revolver in den grooten waterput hebben geworpen.

— Nu, hier is al weer iets opgelost! mompelde Raffles bij zich zelf. Alleen vraag ik mij af: Waarom had Dick Trevers de revolver in de hand, toen hij over het bruggetje liep? Waarom?

Raffles verzonk in gepeins, waaruit hij plotseling werd opgeschrikt, doordat hij een blik op het raam wierp, dat op den landweg uitzag.

Hij trad snel op het jonge meisje toe, boog zich over haar heen en vroeg op dringenden toon:

— Gij kunt sterk zijn, nietwaar, Mary? Daar-ginds komt Cedrik Fitzwilliams aan.

Het meisje verhief zich in haar volle lengte en een uitdrukking van doodelijken schrik, gemengd met verbazing verscheen op haar lief gelaat.

— Wat moet ik doen, Mylord? kreet zij.

— Gij hebt niets te vreezen. Kunnen wij het huis langs een andere zijde verlaten en weer op den landweg komen?

— Zeker, Mylord! Gij behoeft slechts deze deur uit te gaan. Gij komt dan in een kleine gang, vandaar in de keuken, en zoo kunt gij door den moestuin de boerderij verlaten.

— En achter die deur kunnen wij ons verschuilen om te hooren, wat dat heerschap u te vertellen heeft!

— Ja, Mylord!

— Nu, dan gaan wij! Ik wil niet, dat hij ons hier ziet! Als wij weer binnen komen, moet het toevallig zijn! Als hij het u te lastig maakt behoeft gij slechts een luiden kreet te slaken.

Nog een handdruk en de beide mannen waren achter de tusschendeur verdwenen.

Bijna op het zelfde oogenblik was Cedrik Fitzwilliams ongevraagd de deur van de boerderij en vervolgens die van de groote woonkamer binnengekomen.

Het was een jonge man van omstreeks vijfen-twintig jaar, met een smal vossengezicht, dat maar al te zeer zijn lage hartstochten verried.

Een dun, vlasblond kneveltje bedekte zijn smalle bovenlip.

Zijn haar, dat reeds erg begon te dunnen, was keurig gescheiden en glimmend gepomadeerd.

De jonge graaf droeg zijn rechterarm in een verband.

Hij trad grinnkend het vertrek binnen en zeide met een hartelijk lachje:

— Je ziet, lief kind, dat je vader vanmorgen gelukkig geen al te vaste hand heeft gehad! Een paar centimeters meer naar links en hij had mij zoowaar in de borst getroffen.

— Gij zoudt uw verdiende loon hebben gehad, Graaf! merkte het jonge meisje op kouden toon op.

— Meen je dat, mijn duifje? Ik deed toch niets anders dan je mijn liefde verklaren!

— Gij weet wel, dat ik daar niet van gediend ben, en er nooit van gediend zal zijn, Graaf! hernam Mary Trevers.

— Misschien verandert gij nog wel eens van gedachten! hernam de jonge Graaf, terwijl hij zijn vossenooien met een stekenden blik op het gelaat van het jonge meisje vestigde.

— Ge weet wel, dat ik nooit van gedachten zal veranderen, Graaf! zeide Mary Trevers hooghartig.

— Onzin! Eeuwige liefde bestaat niet. Als ge maar eerst aan mij gewend zijt, zult gij spoedig genoeg — dien ander vergeten!

— Ik vergeet hem nooit!

— Dat zou ik u toch sterk aanraden, want hij is voor u verloren!

Mary Trevers perste de rechterhand op haar wildkloppend hart.

Zij keek den Graaf strak aan en onmiddellijk zag zij, dat de ellendeling iets voor haar verzweeg, dat hij met haar speelde als de kat met de muis!

Er kwam een harde uitdrukking in haar mooie, bruine oogen.

Toen deed ze plotseling een paar schreden op den Graaf toe en greep hem met haar krachtige handen in de borst, terwijl zij hem stevig heen en weer schudde.

— Zeg mij, wat er met John Dugdale is! beval zij kortaf en op ruwen toon. Gij weet iets van hem!

— Misschien wel, mijn duifje! zeide de jonge graaf op sarrenden toon.

— Zeg het mij! riep Mary Trevers, terwijl al het bloed uit haar gelaat week en al haar wilskracht zich in haar kleine handen scheen samen te trekken, den jongen man nog steeds heen en weer schuddend.

— Wilt gij het graag weten? Welnu — John Dugdale is gearresteerd onder ernstige verdenking van den moord op je vader! Hij bevindt zich op het oogenblik in de gevangenis.

De armen zakten omlaag.

Toen keek Mary Trevers om zich heen, alsof zij zich in een geheel vreemde omgeving bevond.

Met een vaag gebaar wreef zij de vingers over het voorhoofd, alsof zij over een moeilijk vraagstuk nadacht.

Op dat oogenblik deed zich het gerucht van stemmen vlak vóór het raam hooren.

Raffles en Charles kwamen luid pratend het steenen pad langs, dat voorbij het huis naar de voordeur leidde.

Blijkbaar hadden zij alles woord voor woord verstaan, uitgezonderd misschien eenige minder belangrijke opmerkingen.

Mary Trevers haalde verlicht adem.

Zij snelde naar de deur en opende deze, ter-

wijl graaf Cedrik woedend de tanden op elkaar klemde en de gesloten linker vuist ophief.

Bijna op hetzelfde oogenblik traden Raffles en Charles de kamer binnen.

HOOFDSTUK V.

DE GOUVERNANTE VAN HUNLOKE CASTLE.

De Groote Onbekende richtte zijn heldere oogen op het vossengelaat voor zich en zeide op zijn hoffelijksten toon:

— Indien ik mij niet vergis, heb ik het genoeg Graaf Fitzwilliams vóór mij te zien?

De jonge Graaf boog zwijgend.

— Gij herinnert u zich mijner waarschijnlijk niet meer? ging Raffles onverstoorbaar voort.

— O, zeker, Mylord! Indien ik mij niet vergis, hebben mijn vader en gij wel eens samen gejaagd!

— Zoo is het, mijn waarde Graaf! zeide Raffles, terwijl hij den jongen man joviaal op den schouder klopte. Maar ik zie, dat gij geblesseerd zijt? Toch niet ernstig, hoop ik?

Het vossengezicht kreeg een uitdrukking van moeilijk verbeterd haat en woede.

Maar de jonge Graaf wist zich te beheerschen en antwoordde:

— O, het heeft niets te beteekenen! Een onhandigheid van een onzer drijvers. Ik heb den kerel op staanden voet ontslagen.

— A la bonne heure! riep Raffles uit. Zoo moet men omgaan met dat onvoorzichtige volkje. Ik vermoed, dat gij uw gesprek hier beëindigd hebt, en ons wel weer naar het dorp zult vergezellen?

Raffles had deze woorden op beleefden toon en blijkbaar zonder eenige bedoeling gezegd.

En toch scheen de jonge Graaf er iets in te hooren, dat hem plotseling deed opzien en zijn vossenoogen met een onderzoekenden blik op het gelaat van den Grooten Onbekende richtte.

— Eigenlijk was ik nog niet van zins heen te gaan, Mylord! zeide hij op onbeschaamden toon. Ik had hier eenige zaken met Miss Trevers te bespreken....

— Die kunnen ongetwijfeld wel uitstel velen! viel Raffles hem kalm in de rede. Is het niet zoo, Miss? zoo wendde hij zich tot het jonge meisje, dat zich in een hoek had teruggetrokken en blijkbaar weinig begreep, van wat er voorviel, zoozeer had het bericht van de gevangenneming van John Dugdale haar getroffen.

Het jonge meisje knikte zwijgend.

— Gij moet gaan! klonk het toen bijna toonloos van hare lippen.

— Gij hoort het, mijn waarde Graaf? vervolgde Raffles, steeds even vriendelijk en voorkomend. Als ik mij niet sterk vergis wordt uw

aanwezigheid hier ter plaatse niet op dien prijs gesteld, waarop zij toch aanspraak zou kunnen doen gelden! Zoo ziet ge — wij meenen ergens welkom te zijn en het blijkt dat men liever onze hielen dan de punt van onzen neus ziet! Nu, ik acht u te veel edelman, om te kunnen gelooven, dat gij hier zoudt blijven, zonder de goedkeuring van deze jongedame hier!

Graaf Cedrik beet zich op de lippen.

Hij keek beurtelings van den een naar den ander.

Toen trok hij zijn laag voorhoofd in rimpels, fronste de wenkbrauwen en schreed langzaam naar de deur.

Hij wierp Mary Trevers nog een laatsten dreigenden blik toe en verliet toen het vertrek.

— Ah, ik zie het al! riep Raffles uit. De jonge man schijnt op ons gezelschap niet bijzonder gesteld te zijn!

Intusschen klonken de voetstappen van den jongen Graaf op het klinkerpad voor het huis.

Zij zagen hoe hij langzaam over het pad door den moestuin liep, het hek opende, zich nog eens omwendde, om een blik op het huis te slaan en zich ten slotte haastig verwijderde in de richting van zijn vaders huis.

Raffles trad op Mary Trevers toe, greep haar beide handen en zeide deelnemend:

— Ik heb alles gehoord, Mary! Maar ik verzeker je, dat John Dugdale zich geen vollen dag in gevangenschap zal bevinden. Ik zal zijn onschuld duidelijk weten te bewijzen. Vertrouw je ons?

Heldere tranen verschenen in de bruine oogen van het meisje.

— Ik vertrouw u, Mylord! En u ook, mijnheer Brand! En ik zal dagelijks voor u bidden, als gij er in slaagt, mijn John weer aan mij terug te geven! Hoe is het mogelijk, dat hij gearresteerd werd!

— Dat kan ik u wel zeggen! antwoordde Raffles op ernstigen toon. Uw vader heeft in zijn laatste oogenblikken den naam van Dugdale genoemd! Waarschijnlijk hebben de rechters daar een ernstige aanwijzing tegen uw minnaar in gezien. Maar nu gaan wij aanstonds aan het werk! Houdt goeden moed en laat alles maar aan ons over. En wat Graaf Cedrik betreft — ik geef u de verzekering, dat hij het u nooit meer zal lastig maken!

Haastig namen de twee mannen afscheid

van het jonge meisje, dat thans al haar hoop op hen beiden gevestigd had en het volgende oogenblik richtten zij hun schreden weer naar het dorp.

Het was nu omstreeks twee uur in den middag.

Toen zij het bosch weer doorliepen en het kleine bruggetje passeerden, zag Charles hoe Raffles een eigenaardigen blik wierp op een der vensters van het kasteel der Fitzwilliams.

— Als twee duivels een booze streek beraamen, zoomompelde hij zacht voor zich heen, dan zijn zij honderd rechters te knap af. Maar wij zullen toch eens zien, wie de sterkste is, herhaalde hij op eenigszins luideren toon.

— Mag ik eens weten, wat jij van plan bent te doen, terwijl ik daarginds in mijn afschuwelijke rokken rondloop? vroeg Charles.

— Zeker — ik ga hier bij het bruggetje wat heen en weer kuieren.

— Toch niet al dien tijd? riep Charles verbaasd uit.

— Van het oogenblik, dat de duisternis valt, tot het uur, waarop de zon opgaat! antwoordde Raffles bedaard.

— Wat is dat nu? riep Charles verbaasd uit. Je denkt toch niet, dat de moordenaar hier weer terug zal komen?

— Ja, dat denk ik toch wel degelijk!

— Maar om wat te doen in 's hemelsnaam!

— Om het geweer weg te halen, waarmee hij Dick Trevers heeft neergeschoten, antwoordde Raffles.

Charles keek zijn vriend aan, alsof hij meende, niet goed te hebben verstaan.

Diens gelaat stond echter even onverstoortbaar en kalm als altijd.

— Dat geweer is dus nog hier? vroeg de jonge man.

— Ja!

— Van alle dingen, die ik in deze zaak gehoord heb, is dit het merkwaardigste! riep Charles uit.

— Je zult de oplossing gauw genoeg vernemen, mijn jongen! hernam Raffles glimlachend. Maar hier zijn wij aan het bureau van politie. Wij zullen er eens binnen gaan en vragen, op welke gronden de ongelukkige Dugdale wel gearresteerd kan zijn.

Zij traden het kleine gebouw binnen, waar zij aanstonds voorkomend ontvangen werden door den commissaris van politie.

Raffles zette hem het doel van zijn komst uiteen.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, mijnheer de commissaris, dat ik mij met deze zaak bemoei, maar ik stel er het grootste belang in.

— Dat kan ik mij best voorstellen, Mylord! hernam de commissaris glimlachend. Ik wil u dan ook gaarne mededeelen, op welke gronden die ongelukkige John Dugdale gearresteerd is.

— Gij beklaagt hem dus? riep Raffles levendig uit.

— Dat doe ik zeker, Mylord! antwoordde de commissaris op ernstigen toon. Helaas zijn de bewijzen van zijn schuld overstelpend en toch kan ik mij nog niet voorstellen, dat hij werkelijk schuldig is! Hij was arm, maar in het geheele dorp bemind om zijn goedhartigheid en de teedere liefde, waarmee hij voor zijn oude moeder zorgde.

— Maar de bewijzen, mijnheer de commissaris! riep Raffles eenigszins ongeduldig uit.

— Ziehier, Mylord — ten eerste voert men tegen hem aan, dat de vermoorde zijn naam noemde even vóór hij den laatsten adem uitblies.

— Verontschuldigt mij, dat ik u in de rede val, mijnheer de commissaris! zeide Raffles. Maar het is toch niet buitengesloten, dat Dick Trevers in zijn laatste oogenblikken heeft willen zeggen, dat Dugdale met zijn dochter Mary in het huwelijk mocht treden en dat hij den jongen lieden zijn zegen gaf?

— Dat zou inderdaad bij ieder ander dan Dick Trevers mogelijk zijn geweest, Mylord! Maar hij was buitengewoon koppig en uitermate trotsch! Hij heeft herhaaldelijk in het openbaar verklaard, dat hij zijn dochter in geen geval aan dien „armoedzaaiër“, zooals hij hem noemde, zou geven! Ten overvloede heeft hij een voortdurende veete met den vader van John gehad.

— Met hem ook al? mompelde Raffles.

— Het ging om een klein stukje grond. Verstandige menschen zooals u en ik, zouden dadelijk hebben toegegeven, maar het betrof hier twee boeren, en zelfs twee koppige boeren. En wat dat zeggen wil, zult gij wel weten, die zelf landeigenaar zijt.

— Ik weet het. Nu de andere bewijzen?

— Bij een huiszoeking in de woning van den jongen boer is daar een tweeloops jachtgeweer gevonden, die kogels verschoot van hetzelfde kaliber als waarmee Dick Trevers doodelijk gewond is. Eén van de patronen was leeg, de andere was nog met een kogel geladen!

— En dat noemt gij een bewijs! riep Raffles verbaasd uit.

— Dat is nog niet alles, Mylord — hij weigerde de reden op te geven, waarom een van de patronen was verschoten.

Raffles zweeg.

Dit had hij zeker niet verwacht.

Hij keek peinzend het raam uit.

Plotseling riep hij uit, terwijl hij naar buiten wees.

— Wie is die man, die daar voorbijgaat, mijnheer de commissaris?

De commissaris kwam naast hem staan.

— Wel, dat is Graaf Percy Fitzwilliams.

— Hij heeft dus zijn baard laten staan? riep Raffles verbaasd uit. Ik zou hem bijna niet herkend hebben. Hij ziet er geheel anders uit dan vroeger. Zeg mij eens spoedig, beste Charles, op wien de oude graaf Fitzwilliams lijkt!

Charles wierp op zijn beurt een blik uit het venster.

Hij slaakte een kreet van verbazing.

— Maar die man gelijkt sprekend op dr. Sturdy! riep hij uit.

— Ja, dat is ons al meer opgevallen, mijnheer Brand! hernam de commissaris glimlachend. Op eenigen afstand zou men hen met elkaar verwarren, nu de oude graaf een puntbaard heeft laten staan en hij in den laatsten tijd zoo sterk gegrijsd is!

Charles antwoordde niet.

Hij hield het gelaat onafgewend op het gelaat van zijn vriend gevestigd, waarop thans een uitdrukking van groote voldoening en zegepraal te lezen was.

De Groote Onbekende greep zijn hoed en wendde zich tot den commissaris met de woorden:

— Ik dank u voor uw inlichting, mijnheer de commissaris. Maar ik ben het volmaakt met u eens, dat John Dugdale niet schuldig is!

— Ik hoop het van harte, Mylord. Mag ik vragen, of gij lang bij ons blijft vertoeven?

— Wellicht blijf ik nog eenige dagen hier, maar mijnheer Brand vertrekt in ieder geval over eenige uren naar Londen.

— Nu, ik hoop u binnenkort te kunnen mededeelen, dat wij beiden het bij het rechte eind hadden, Mylord!

Raffles en Charles namen afscheid.

Toen zij weer op straat liepen, zeide de laatste:

— Ik durf er heel wat onder verwedden, dat je weer iets ontdekt hebt, Edward!

— Je hebt gelijk, het begint al weer wat lichter voor mij te worden. Weet je, waarom Dick Trevers de revolver in de hand hield, toen hij viel?

— Neen!

— Omdat hij in de verte tusschen de boomen den jagenden geneesheer zag, gewapend met zijn jachtgeweer en hem voor Graaf Percy aanzag. Het is volstrekt niet te verwonderen, dat de oude, koppige boer, beducht voor geweldpleging van de zijde van den Graaf, die zoo hardnekkig op een stuk van zijn grond gesteld was, naar een wapen greep om zich te verdedigen. Voor hij zijn vergissing bemerkte, stortte hij reeds neer, door den geheimzinnigen kogel getroffen.

— Maar dat is zeer wel mogelijk! riep Charles uit. Intusschen bedenk ik daar, dat wij geruimen tijd de kern van de zaak uit het oog hebben verloren.

— Je meent die ziekelijke begeerte van Graaf Fitzwilliams naar een stuk van den grond van Trevers?

— Zooals je zegt!

— Nu, ook dat begint mij langzamerhand duidelijk te worden. Je zult mij misschien vanavond reeds den sleutel van het geheim kunnen brengen.

— Maar wat schuilt er dan voor geheimzinnigs in dat stukje grond?

— Luister eens — heb je den eeuwenouden welput gezien, die zich op eenigen afstand van de boerderij bevindt?

— Zeker! Het ding wordt sedert een eeuw niet meer gebruikt, geloof ik.

— Welnu, het zou mij niet verwonderen, als in dien niet gebruikten put de oplossing van het geheim moet worden gezocht. Maar laat ons nu spoedig aan de uitwerking van ons plan gaan. Het is reeds laat in den middag en wij hebben nog meer te doen. Allereerst gaan wij naar het kasteel van Graaf Percy om hem een beleefdheidsvisite te brengen.

— Maar de jonge Graaf zal ons alles behalve gunstig ontvangen.

— Dat is minder! De hoofdzaak is, dat wij ons plan bereiken. Vooruit maar!

De beide mannen begaven zich naar het buitenverblijf, verwisselden van kleeren en reden in de auto naar het kasteel, dat zich op ongeveer een kilometer afstand bevond.

Met zijn scherp blik bemerkte Raffles reeds uit de verte, dat het landgoed sterk verwaarloosd was, zeker wegens gebrek aan behoorlijke arbeidskrachten.

Een gegalonneerde lakei diende hen bij den heer des huizes aan.

Zij werden binnengelaten in een fraai gemeubeld vertrek, waar zich op dat oogenblik behalve Graaf Percy de kleine Cecile, een meisje van omstreeks twaalf jaar met vlasblond haar en waterige, blauwe oogen, en haar gouvernante, een spichtige oude dame, van omstreeks vijftigjarigen leeftijd bevonden, met een groote hoornen bril op den scherp neus en dunne, bitse lippen.

Zij was geheel in het zwart gekleed en hield zich met een haakwerkje bezig.

Zij waren nauwelijks gezeten, of Raffles haalde een pakje uit zijn zak, dat hij opende en waaruit hij twee dozen fijne bonbons te voorschijn haalde.

Hij stak er één toe aan het kleine meisje en reikte met een beleefde buiging de andere doos aan de gouvernante over, die ze met een licht blosje op de magere kaken aannam.

— Ik heb deze bonbons speciaal uit Londen medegebracht, mijne dames! zeide de Groote Onbekende, omdat ik weet, dat men in deze afgelegen dorpjes dergelijke versnaperingen niet kan krijgen. Gij zult mij een genoegen doen, er dadelijk eens van te snoepen.

De dozen werden geopend en terwijl het meisje dadelijk, met volle hand toegreep, nam de gouvernante met haar dorre vingers een der bonbons en bracht de lekkernij naar haar mond.

Zij scheen haar zoo goed te bevalen, dat zij kalm bleef dooreten, zonder zelfs met een enkel woord aan het gesprek deel te nemen.

Raffles had met een eigenaardigen trek op zijn gelaat toegekeken.

Hij wendde zich nu tot Graaf Percy en zeide:

— Ik mis Graaf Cedrik tot mijn spijt!

— De jongen zal wel aanstonds verschijnen! bromde de oude Graaf. De jeugd van tegenwoordig is veel buitenshuis, Mylord!

— Gij herinnert mij daar aan een anderen jongen man! merkte Raffles op. Ik heb zoo-even Reynold Sturdy gezien. Weet gij ook, wat hij tegenwoordig doet?

Graaf Percy keek den vrager met zijn met bloed doorloopen oogen argwanend aan.

— Zoudt gij dat niet weten? vroeg hij. Dan moet gij er uw rentmeester Kenneby maar eens naar vragen!

— Mijn rentmeester? riep Raffles in de grootste verbazing. Wat bedoelt gij?

Er verscheen een boosaardige uitdrukking op het gelaat van den ouden graaf.

— Als hij er zich zelf niet wil over uitlaten, moet gij u maar tot zijn dochter wenden, maar ik weet niet zeker, of zij u wel te woord zou willen staan.

Raffles' voorhoofd rimpelde zich.

— Neem mij niet kwalijk, graaf! zeide zij. Ik wenschte wel, dat gij wat duidelijker waart. Ik ben hier in geen half jaar geweest en weet dus volstrekt niet, wat hier in dien tijd is voorgevallen. Waar doelt gij op?

— Lieve hemel — het is algemeen bekend! bromde Graaf Percy.

Toen wendde hij zich tot zijn dochttertje en zeide:

— Ga in den tuin wat spelen, Cecile! Miss Blackbird zal je wel gezelschap houden.

De wenk was te duidelijk om niet te worden opgevolgd.

De oude dame stond op en begaf zich naar den tuin, terwijl het meisje haar onwillig volgde.

Zoodra zij het vertrek verlaten hadden, boog de oude Graaf zich naar Raffles over en zeide grinnkend:

De zoon van onzen braven directeur van het ziekenhuis is verliefd op de dochter van uw rentmeester, dat is alles!

Weet gij dat zeker? vroeg hij.

Heel zeker zelfs, herhaalde Graaf Percy! Zij ontmoetten elkaar in het geheim; om de praatjes hier in 't dorp den kop in te drukken, heeft toen de oude Kenneby haar bij familie van hem uit logeeren gestuurd.

Het was alsof plotseling een bliksemstraal de duisternis verlichtte, waarin nog veel zaken voor Raffles verborgen waren geweest.

Hij wisselde een snellen blik met Charles Brand, zoozeer had het bericht hem getroffen, dat hij niet eens lette op den schamperen toon, waarop deze opmerking gemaakt was.

— Ik wist van dit alles niets af! zeide hij kort.

— Dit spreekt vanzelf, Mylord. Thomas Kenneby laat zich natuurlijk over dergelijke voorvallen zeer ongaarne uit.

— Maar Reynold Sturdy! vervolgde Raffles, heeft hij niets beloofd? Hij is toch een man van eer!

— O, ja! Hij zal genoeg beloofd hebben, het is maar de vraag, of hij woord houdt!

— Dat zal hij zeker, daar kunt gij op rekenen! zeide Raffles op vasten toon.

Op dat oogenblik kwam de kleine Cecile met verschrikt gezicht de kamer binnenstormen.

— Wat kom je hier doen? vroeg haar vader ruw. Heb ik je niet gezegd in den tuin te gaan spelen?

— Ja vader — maar Miss Blackbird is ineens zoo akelig geworden!

— Zoo? Heeft ze weer eens een bui? vroeg graaf Percy kwaad. Dat oude mensch is lastig met haar kuren!

— Ja, vader, maar het is nu heel anders. Zij is heelemaal stijf en ze beweegt in het geheel niet meer.

De graaf haalde ongeduldig de schouders op.

— Dat zou wat moois zijn! bromde hij. Zou dat oude mensch je nu waarachtig in den steek laten? Verontschuld mij een oogenblik, mijneheeren, ik zal zelf eens gaan zien.

Graaf Percy verliet het vertrek, terwijl Cecile achter hem aan huppelde, blijkbaar in haar schik, dat de gevreesde gouvernante den eersten tijd gevaarloos was.

Zoodra zij alleen waren, zeide Raffles op zachten toon:

— Begrijp je nu de houding van Kenneby?

— Ik geloof wel, dat ik nu inzie, wat hem tot zijn stilzwijgen heeft genoopt, zeide Charles.

— Maar het is duidelijk als de dag, beste jongen. De goede oude man, bevreesd voor de toekomst van zijn eenig kind, heeft den vader van haar beminde niet voor het gerecht willen dagen. Hij heeft toen hij op de plek van de misdaad kwam, daar den ouden Sturdy met zijn geweer aangetroffen en niet anders gedacht, dan dat hij de man was, die Dick Trevers had neergeschoten. Er bevond zich immers op dat oogenblik niemand anders in de nabijheid.

— Maar zou Kenneby zich dan in het geheel niet hebben afgevraagd, welke reden de dokter wel zou kunnen hebben.

— Zoover heeft hij waarschijnlijk niet door-gedacht! Hij heeft alleen overwogen, dat hij tot iederen prijs moest verzwijgen wat hij gezien had, daar anders de kans wel eens geheel verkeken zou kunnen zijn, dat de zoon van den man, die hij van moord zou betichten, de echtgenoot van zijn eenig kind zou worden.

— Je hebt gelijk! hernam Charles op zachten toon. Zoo is het stellig gegaan. Ik begrijp nu ook volkomen de houding van je ouden rentmeester. Hij moest daar nog in gestijfd worden, toen hij vernam, dat er een geweerkogel uit het lichaam van Dick Trevers was verwijderd.

Op dat oogenblik trad Graaf Percy weer binnen.

Hij had de lippen op elkaar geknepen, en scheen zeer uit zijn humeur te zijn.

— Ik geloof dat het met het oude mensch misloopt! zeide hij. Zij is zoo stijf als een plank. Zij heeft wel eens meer aanvallen, maar die

duren meestal niet langer dan eenige uren. Maar dit is geheel iets anders!

— Wilt gij mij toestaan, dat ik eens naar haar ga zien? vroeg Raffles. Ik meen eenig verstand van toevallen te hebben.

— Zooals gij wilt, Mylord! zeide Graaf Percy onverschillig.

De drie heeren begaven zich naar het park, dat zich achter het kasteel uitstrekte.

Reeds op verren afstand zagen zij de gouvernante, alsof zij uit een steen gehouwen was, op een tuinbank voor het prieel zitten.

De kleine Cecile stond haar met de handen op den rug met de nieuwsgierigheid van een vroeg rijp kind aan te zien.

Raffles trad op de gouvernante toe, lichtte de oogleden met moeite op, bekeek het tandvleesch, en voelde ten slotte haar pols.

— Dat is een heel eigenaardig geval van tetanus! merkte hij met een verwonderden klank in zijn stem op.

— Wat het mensch op haar ouden dag al niet prakkizeert! riep Graaf Percy uit, op een toon, alsof hem persoonlijk het grootste onrecht was aangedaan. Maar tetanus of niet, duurt zoo iets lang, Mylord?

— Minstens een maand, Graaf! Ik zou u sterk aanraden haar onmiddellijk naar het ziekenhuis te laten brengen, waar ze door een geneesheer kan worden onderzocht.

— Maar wat vang ik dan in hemelsnaam met het kind aan! riep de Graaf wanhopig uit! Zij is toch al aan het verwilderen, en geen enkele gouvernante houdt het lang bij haar uit.

— Als ik u van dienst kan zijn, wil ik u wel

helpen! zeide Raffles eenvoudig. Een mijner kennissen in het naburige dorp, die ik zooeven bezocht, zendt zijn dochter overmorgen naar een kostschool, zoodat de gouvernante, die daar al tien jaren in dienst is, wordt weggezonden. Ik ken haar zeer goed, en acht haar buitengewoon hoog! Op mijn aanbeveling en verzoek zal zij gaarne gedurende een maand toezicht op uw dochter houden.

Graaf Percy stak Raffles de hand toe.

Het kostte den Grooten Onbekende de grootste zelfoverwinning om deze hand aan te pakken.

— Ik dank u, Mylord! zeide Graaf Fitzwilliams, en ik hoop stellig van uw aanbod gebruik te zullen maken. Natuurlijk wel te verstaan, als de geneesheer uw uitspraak bevestigt.

— Daar kunt gij u aanstonds zelf van overtuigen! zeide Raffles, terwijl hij zijn hoed weer opzette, als maakte hij zich gereed om weer heen te gaan. De gouvernante Miss Finchbury logeert op het oogenblik bij mijn ouden rentmeester en is onmiddellijk tot uw dienst, als gij het verlangt. Wij moeten u nu verlaten, want ik heb nog veel zaken te doen. Wij zullen echter in het voorbijgaan, als gij het goedvindt, den directeur van het ziekenhuis waarschuwen. Miss Blackbird mag geen oogenblik langer zonder verpleging blijven.

De beide mannen namen afscheid van den ouden Graaf, die de oude gouvernante kalm aan haar lot overliet en stapte verder in de auto, die snel naar het ziekenhuis reed, waar Raffles aan de dienstdoende zuster verslag van zijn wederen deed.

HOOFDSTUK VI.

DE NEVEL BEGINT OP TE TREKKEN.

Zoodra zij het landhuis weer bereikt hadden, en de werkkamer van Raffles waren binnengetreden, liet deze zich in een stoel neervallen en keek in gedachten verzonken vóór zich uit.

Eindelijk hief hij het hoofd op en wierp Charles een veelzeggenden blik toe.

— Er is vandaag veel voorgevallen, maar ik geloof toch, dat wij langzamerhand ons doel naderen, beste jongen!

— Dat wil ik toegeven — maar de beide hoofdzaken zijn voor mij nog een tastbare duisternis! Ten eerste weet ik nog niet zeker, waarom Fitzwilliams volstrekt het stuk land van Trevers wilde hebben en ten tweede weet ik nog veel minder, wie den ongelukkige heeft doodgeschoten.

— O, op dat laatste kan ik je wel onmiddellijk antwoord geven! merkte Raffles kalm op. De moordenaar heet Graaf Percy Fitzwilliams.

Charles slaakte een kreet.

— Dus toch! riep hij uit. Maar verklaar mij

dan eens, hoe dat mogelijk is. Hij kan toch onmogelijk van uit zijn raam, dat op minstens twee kilometer afstand was, Dick Trevers midden in de borst hebben geschoten.

— En toch heeft hij dat inderdaad gedaan! hernam Raffles op kalmen toon.

— Maar op welke manier dan?

— Door electriciteit! antwoordde hij.

Charles staarde Raffles sprakeloos aan.

Hij kon in het eerst geen woorden vinden. Toen hakte hij:

— Ik begrijp het niet! Waar was dan het geweer?

— Het geweer was, waar het nu nog is — namelijk ergens in den grond begraven, midden in een van de boschjes voor het bruggetje.

— Dat is sterk! riep de jonge man uit. Daarom wilde je dus de wacht houden?

— Juist! Ik wil niet, dat de oude schelm het geweer weghaalt. Hij moet op heeterdaad betrapt worden!

— Maar hoe weet je, dat het daar is? riep Charles die nog steeds meende te droomen.

— Hoor eens — ik kan 't natuurlijk niet bezweren, maar ik kom door logische gevolgtrekkingen tot het besluit, dat daar een geweer moet verborgen zijn.

— Ik ben zeer benieuwd naar je redeneering. Mag ik ze eens hooren?

— Met het grootste genoegen. Maar wees zoo goed, je intusschen in het gewaad van die brave Miss Finchbury te steken.

De beide mannen begaven zich nu naar een der slaapkamers.

Charles opende een van de koffers en had na eenig zoeken een bruikbaar vrouwengewaad bij elkaar.

— Wat mij het allereerst opviel, toen wij de plek van de misdaad bezochten, zoo begon Raffles, was de omstandigheid, dat de verslagene juist aan het begin, of aan het einde, zooals je wilt, van dat smalle bruggetje was gevallen! Ik kreeg den indruk alsof de moordenaar zijn slachtoffer juist daar en nergens anders had willen treffen. De smalheid van het bruggetje bracht mij aanstonds aan het denken! De man, die er overheen liep, vooral als hij wat corpulent was, kon nauwelijks een decimeter naar links en rechts uitwijken.

— Zeer juist! En vervolgens? vroeg Charles.

— Vervolgens trof mij de richting van het kogelkanaal. Het was duidelijk, dat de loop van het geweer in zeer schuine richting opgeheven moest zijn geweest. Ik moest dus wel tot de conclusie komen, dat de moordenaar bij het lossen van het schot op den grond had gelegen. Maar daar er heinde en ver geen levend wezen te bespeuren was geweest, moest ik wel aannemen, hoe zonderling het ook op het eerste gezicht scheen, dat het wapen ergens in den grond zelf verborgen was geweest, met de monding misschien op een decimeter onder den grond!

— Waaruit leidt je dat af? vroeg de jonge man.

— Omdat ik bij het aanschouwen van het jachtbuis van Trevers daarop duidelijk de sporen van aarde heb gevonden, die blijkbaar met de grootste kracht tegen het laken waren geslingerd.

— Is dat alles?

— O neen! Want ik was bijna zeker van mijn zaak, toen ik de telegraafdraden boven mijn hoofd zag, en de indrukken van klimijzers in den paal vond.

— Maar dan moet er toch een draad langs dien paal naar de haan van het geweer zijn geleid?

— Dat spreekt vanzelf! Maar waarschijnlijk heeft een van de beide Fitzwilliams vandaag in den loop van den dag, nadat het lijk was weggehaald, die draad vlak boven den grond afgeknipt en vervolgens met een flinken ruk weer van den isolator losgetrokken. Dat was natuurlijk het werk van enkele oogenblikken.

Het opgraven van het geweer zou echter veel langer geduurd hebben.

— En je denkt, dat een van de beide schurken dat vannacht zal wagen?

— Ik ben ervan overtuigd!

— En hoe zou de misdaad dan volgens jou in haar werk zijn gegaan?

— Zeer eenvoudig — met een goeden kijker kon Percy Fitzwilliams van uit een der bovenste ramen zeer duidelijk het bruggetje zien, benevens alle personen, die daar overliepen. Hij heeft daar op wacht gestaan als een kat, die op een muis loert, of liever als een tijger, die bij de drinkplaats van de herten in het kreupeelhout neergehurkt ligt, gereed om toe te springen. Zoodra hij Trevers zag aankomen, had hij niets anders te doen, dan op een knop te drukken. De telefoondraad loopt namelijk over zijn dak heen en voor zijn zoon, die een blauwe Maandag als ingenieur gestudeerd heeft, was niets gemakkelijker, dan de draad af te takken naar de kamer van de misdaad, zooals wij die terecht mogen noemen. Zoo werd, door het sluiten van den electrischen stroom, de haan overgehaald van het van te voren nauwkeurig op het bruggetje gerichte geweer, dat waarschijnlijk 's nachts begraven is, en de kogel deed zijn doodelijk werk.

— Maar het doel, Edward! Het doel! riep Charles uit, die zich intusschen had verkleed.

— Wel, het doel was eenvoudig, een man uit den weg te ruimen, die maar geen afstand wilde doen van den grond, dien de moordenaar zoo vurig verlangde.

— Maar als zij het op dergelijke vreeselijke daden laten aankomen, dan moeten zij ook de zekerheid bezitten, dat dit stuk grond van buitengewoon hooge waarde is, met andere woorden — dat die put een schat verbergt!

— Wel, beste Charles — ik heb nooit anders gedacht! hernam Raffles glimlachend! Van den aanvang af heb ik zoo iets verondersteld, en het verheugt mij, dat jouw uitroep mijn vermoeden komt bevestigen!

— Wat vermoed je dan wel?

— Dat zal ik je zeggen! Tijdens de regeering der Noormannen is deze streek, zoo dicht aan de kust, herhaaldelijk het tooneel geweest van bloedigen strijd. Meermalen zijn hier die woeste horden geland en het zou mij volstrekt niet verwonderen, als een van beide partijen haar schatten aan den bodem van dien put op het land van Trevers heeft toevertrouwd. Later is wellicht een geheime gang van dezen put naar een der omringende kasteelen gegraven, terwijl het niet onmogelijk is, dat die gang reeds destijds bestond. Wij zullen dat overigens, naar ik hoop, nog vanavond ontdekken hebben. Ik reken natuurlijk op je groote schranderheid en je stoutmoedigheid.

— Ik begin je te begrijpen. Je wilt zeker, dat ik nasporingen doe naar een of ander geheim document, waarin die put wordt aangegeven als de plek, waar de schat begraven is!

— Je hebt het geraden! En deze nacht is er bij uitstek geschikt voor, juist omdat ik bijna zeker weet, dat een van de beide ellendelingen, of misschien wel vader en zoon, het noodlottige geweer zullen willen opgraven.

— Nu, er is mij veel opgehelderd, wat mij volmaakt duister was! riep Charles uit, terwijl hij de laatste hand aan zijn vermomming legde. Alleen begrijp ik nu nog niet, waarom Dugdale geweigerd heeft de reden op te geven, dat een der loopden van zijn geweer gebruikt was en waarom de oude Trevers zijn naam genoemd heeft kort vóór hij stierf.

— Op de eerste vraag moet ik je volmondig antwoorden, dat ik het niet weet. Het is evenwel niet onmogelijk, dat onze jonge vriend in zijn vrijen tijd een weinig schoot en dat hij bevreesd is, dit te bekennen. Wat de tweede vraag betreft — Trevers heeft in het geheel den naam van den minnaar zijner dochter niet genoemd.

— Wat zeg je daar? riep Charles verbaasd uit. Maar Kenneby was toch zeer beslist in zijn bewering.

— O, ik ben ook zeker, dat mijn oude rentmeester wel goed zal hebben verstaan, maar die woorden hebben eenvoudig heel iets anders beteekend!

— Maar wat dan? vroeg Charles, terwijl hij zijn vriend vol aandacht aankeek.

— Wel, de oude Trevers heeft op het oogenblik dat het schot viel en hij zich dooddelijk gewond voelde, den verraderlijken toelag voorzien! Hij moet natuurlijk de vlam van het schot en de met hevige kracht opgeworpen aarde hebben bespeurd! Hij heeft dus eenvoudig willen zeggen — maar er de kracht niet toe gehad, — dat het geweer in een kuil was ingegraven.

— Maar die uitlegging laat zich zeer goed aanhooren! riep Charles opgetogen. Dan is bijna het geheele raadsel opgelost!

— Het raadsel bestaat niet meer! Ons blijft niets anders over, dan de moordenaars aan het gerecht over te leveren! riep Raffles uit, terwijl er een harde uitdrukking in zijn oogen kwam.

De jonge man was nu geheel gereed met zijn vermomming.

Hij had nu geheel en al het uiterlijk van een eerwaardige oude dame, met fraai gegoofd wit haar en een gouden pince-nez op een kleinen mopneus, gevulde roode wangen en fijne rimpeltjes naast de bijziende knippende oogen.

— Je ziet er prachtig uit! riep Raffles vol bewondering. Je rokken hinderen je toch niet, als het op een gevecht aankomt?

— Niet in het minst! Ik kan ze trouwens dadelijk uittrappen, als ik dat verkies.

— Ben je gewapend?

— In ieder van mijn twee zakken een revolver!

— Heb je chloroform bij je?

— Genoeg om een geheele compagnie bewusteloos te maken.

— Op weg dan! Wij gaan nu aanstonds weer naar het kasteel van Fitzwilliams. Maar eerst

heb ik een appeltje met onzen Kenneby te schillen. Blijf hier even wachten, want het is niet noodig, dat hij ons samen ziet heengaan. Verlaat het huis aan de achterzijde en neem het pad in den moestuin, tot waar het op den zijweg uitkomt. Daar zal ik je over tien minuten wachten. Henderson is gewaarschuwd.

— Moeten wij niet langs het gasthuis rijden, om daar te informeeren, of die arme Miss Blackbird, die al te veel van je bonbons heeft geproefd, zich daar werkelijk bevindt?

— Ongetwijfeld!

— Tot ziens!

De beide vrienden drukten elkander de hand en verlieten het vertrek.

Raffles ging de trap af, stak de vestibule over, opende de buitendeur en bevond zich toen juist tegenover Thomas Kenneby, die haastig plaats wilde maken, met den hoed in de hand, en met nog altijd dien schichtigen blik in zijn oogen.

Maar Raffles vatte hem bij den arm en dwong hem zijn oogen op te slaan en den blik van zijn meester te ontmoeten.

— Heb ik dat nu wel aan je verdiend, Kenneby? vroeg Raffles op zacht verwijtenden toon, terwijl hij het hoofd schudde.

Kenneby boog het hoofd, terwijl er een lichte siddering over zijn trekken liep.

— Durfde je mij niet in vertrouwen nemen? ging Raffles voort. Voor mij blijft toch niets verborgen! Ik weet alles, vriendlief.

Een vlamvend rood steeg in de wangen van den ouden man op, en dadelijk daarna werd hij doodsbleek.

— Wie heeft het u verteld, Mylord? vroeg hij op heeschen toon.

Met uitgestrekte hand wees Raffles naar de tinnen van het oude kasteel der Fitzwilliams, die in de verte boven de boomen uitstaken.

— Hij daarginds! zeide hij kortaf.

— Die ellendeling! siste Kenneby tusschen de tanden.

— Zeg mij nu eens, oude vriend, ging Raffles door, terwijl hij den ouden man op deschouders klopte, heb je werkelijk geloofd, dat Reynold's vader schuldig was?

Kenneby knikte.

Toen hief hij plotseling weer het hoofd op en keek zijn meester met angstige spanning aan.

— Geloofd gij het dan niet, Mylord? Zou ik mij bedrogen hebben? O, dat geve God!

— Gij hebt u bedrogen! De oude Sturdy heeft met de zaak volstrekt niets te maken. Hij bevond zich daar slechts bij toeval en was op jacht.

De oude rentmeester vouwde met een aandoenlijk gebaar de handen.

— Daarvoor zij God geloofd en geprezen! zeide hij bijna hoorbaar.

— En gij kunt er ook zeker van zijn, zeide Raffles op vriendelijken toon, dat uw dochter nog binnen enkele weken de gelukkige gade van Reynold Sturdy zal zijn!

De oude rentmeester keek zijn meester een oogenblik strak aan.

Toen boog hij zijn hoofd plotseling en vóór Raffles het verhinderen kon, had Kenneby zijn hand gegrepen en drukte hij er een kus op.

— Als dat werkelijk waar was, Mylord, dan zou ik u ten eeuwige dage dankbaar zijn! Nu ge toch alles weet, kan ik u wel zeggen, dat ik en mijn lieve vrouw in hevige spanning hebben verkeerd gedurende de laatste dagen. Ik was bevreesd, dat het verschil van stand wellicht een onoverkomelijke hinderpaal zou opwerpen tusschen mijn dochter en Reynold Sturdy! Mijn lieve Ellen heeft eenige vreeselijk maanden doorgebracht. Als zij mij maar dadelijk vertrouwd had, zou zij zich die hebben kunnen besparen! Want ik behoor niet tot die treurspelvaders, Mylord, die dadelijk met een revolver gereed staan als hun eenigst kind zich door haar jeugd en onervarenheid op een dwaalspoor heeft laten brengen.

— Ik kan mij wel begrijpen, hoe de zaken in hun werk zijn gegaan! merkte Raffles op. Maar ik herhaal je nogmaals, dat alle leed voor je geleden is! Ik geloof, dat Reynold Sturdy een brave jongen is, alleen bevreesd voor zijn vader, die misschien zijn verbintenis niet zou goedkeuren. Ik verzeker je echter, dat ik den dokter wel tot rede zal weten te brengen! Ben je nu tevreden?

— Ik dank u uit den grond van mijn hart, Mylord! antwoordde de oude rentmeester met tranen in de oogen. Staat gij mij toe, dat ik het goede nieuws dadelijk aan mijn vrouw ga mededeelen?

— Doe dat, Kenneby — maar vertel aan niemand anders iets van wat er tusschen ons is voorgevallen — natuurlijk met uitzondering van je dochter! voegde hij er glimlachend aan toe.

De oude rentmeester drukte de hand van zijn meester nog eens krachtig, en snelde toen, zoo vlug zijn oude beenen hem konden dragen, het huis binnen.

Raffles keek hem even na en liep toen het tuinpad af naar de auto, die op eenigen afstand stond te wachten.

Zoodra hij den wagen bereikt had, beval Raffles op fluisterenden toon:

— Rijdt snel naar den kleinen zijweg, daar, waar het tuinpad op uitloopt en wacht daar tot een oude dame bij mij in de auto stapt.

Henderson tikte even aan zijn pet en de wagen stelde zich in beweging, nadat Raffles was ingestapt.

De wagen hield stil bij de aangewezen plek.

Er verliepen nauwelijks vijf minuten en een oude, eerwaardige dame kwam haastig aanloopen, opende het portier en stapte in.

— Rijdt ons nu naar het ziekenhuis, Henderson! riep Raffles door de spreekbuis, die met den zetel van den chauffeur in verbinding stond.

Weer stelde de auto zich in beweging, om niet eerder stil te houden, dan alvorens het ziekenhuis bereikt was.

— Wacht hier even, Charles, zeide Raffles

zachtjes. Dan zal ik even inlichtingen gaan inwinnen.

Hij stapte uit, liep het ziekenhuis binnen en liet zich bij den directeur aandienen.

Het duurde eenigen tijd vóór deze verscheen.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, dokter, dat ik u van uw werk afroep, begon Raffles. Ik kwam slechts even informeren naar den toestand van Miss Blackbird, de gouvernante van Hunloke Castle.

De directeur krabde zich achter het oor en zeide toen:

— Ik moet u zeggen, Mylord, dat ik zulk een zonderlinge ziekte nog zelden, ik mag wel zeggen, nooit, te behandelen heb gekregen.

De oude dame is in een bewusteloosheid verzonken, waarvan ik den aard en de oorzaken met den besten wil niet kan doorgronden.

— Denkt gij, dat het iets van langen duur is? vroeg Raffles met voorgewende belangstelling.

— Het kan een week, het kan echter ook een maand duren! Het is een verlamming, die misschien geen ernstige gevolgen zal hebben en die blijkbaar in de zenuwen zetelt!

— Is graaf Percy Fitzwilliams reeds bij u geweest? ging Raffles voort.

— Neen, hij heeft even getelefoneerd en dat is alles! Ik heb hem toen gezegd, wat ik u zooeven geantwoord heb.

— En wat antwoordde de graaf daarop? vroeg Raffles.

— Niet veel, Mylord — hij zeide: „dat vervloekte wijf”!

— Nu, het is niet veel, maar het zal zijn gedachten wel volkomen uitdrukken, merkte Raffles lachend op. Het verheugt mij, dat ik hem aanstonds van dienst kan zijn!

— Hoe zoo, Mylord, brengt gij hem een nieuwe gouvernante? riep dokter Sturdy uit. Nu, dan mag ik lijden, dat gij daar meer succes mede hebt dan andere dames of heeren! De kleine Cecile is geen katje om zonder handschoenen aan te pakken en heeft bij mijn weten minstens een half dozijn gouvernantes versleten.

— Dan hoop ik, dat Miss Finchbury meer in haar smaak valt! hernam Raffles.

Hij stak dr. Sturdy de hand toe en nam afscheid van hem met de woorden:

— Ik moet u de groeten overbrengen van mijn vriend Charles Brand — hij is naar Londen vertrokken. Wellicht keert hij echter morgen reeds weer terug.

Hij verliet het ziekenhuis weer en stapte in de auto.

— Wel, hoe is het met haar? vroeg Charles,

— De goede Sturdy is ten einde raad! zeide Raffles lachend. Hij vermoedt, dat het arme mensch minstens een maand in dien toestand zal blijven.

— Duurt het dan niet zoo lang? vroeg Charles.

— Welneen! Zoo krachtig werken mijn bonbons niet. Morgen ontwaakt ze uit haar bewusteloosheid, dan is zij nog een paar dagen wat

zwakjes, maar dan kan zij desnoods weer haar taak vervullen.

Raffles boog zich uit het portier en riep Henderson toe:

— Naar Hunloke Castle, Henderson!

De auto vloog de dorpsstraat af en snelde den weg op, die naar het oude kasteel voerde.

Spoedig hield de prachtige auto voor het hek van Hunloke Castle stil.

Raffles en Charles stapten uit.

— Nu heb ik je maar één ding te vertellen, Charles! zeide Raffles fluisterend, terwijl zij het breede tuinpad volgden: neem je in acht, want je hebt met twee duivelsche schurken te doen! Zij zouden er volstrekt geen been in zien, om je uit den weg te ruimen, zooals zij dat dien ongelukkigen Dick Trevers hebben gedaan.

— Ik beloof je, dat ik voorzichtig zal zijn! antwoordde Charles.

— Je kent je taak? Je moet in de allereerste plaats trachten het geheime plan te ontdekken! Waarschijnlijk is dat in een brandkast, in een geldkistje, of in een geheim vak van de schrijftafel te vinden. Het onderzoek kan ik natuurlijk gerust aan je bekwaamheid overlaten. Je hebt immers alles, wat noodig is, daartoe bij je?

— Alles!

— Ten tweede moet je onderzoek doen naar de wijze, waarop de electrische draad met den drukknop verbonden werd. Mij dunkt dat de beide schurken nog geen tijd hebben gehad deze installatie te vernielen. En nu je oogen open, en treed dadelijk handelend op, als je merkt, dat zij achterdocht koesteren.

— Zul je niet in de buurt zijn, Edward?

— Ja, ik zal vannacht waarschijnlijk wel een oogje in het zeil komen houden.

— In welke gedaante?

— Dat weet ik nu nog niet, maar ik hoop toch, dat jij mij herkennen zult. En nu stil, daar komt een bediende aan.

Inderdaad naderde op dit oogenblik een der bedienden van het kasteel om de bezoekers te ontvangen.

— Is je meester thuis, man? vroeg Raffles aan den buigenden lakei.

— Ja, Mylord!

— Vraag dan of hij mij nog even ontvangen kan. Ik weet wel, dat het naar den tijd van het diner loopt, maar ik behoef hem slechts eenige minuten op te houden.

— Wees zoo goed mij te volgen, Mylord! zeide de bediende met een uitnoodigend handgebaar.

Raffles en de gewaande gouvernante volg-

den den man op den voet, gingen het kasteel binnen en werden in de groote ontvangkamer gelaten.

Een oogenblik later trad Graaf Percy binnen, vergezeld door zijn zoon Cedrik.

Beiden hadden een hoog roode kleur en hun geheele optreden verried maar al te zeer, dat zij het laatste uur in intiem samenzijn met een portflesch hadden doorgebracht.

Graaf Percy vestigde zijn glinsterende oogen beurtelings van Raffles op de oude dame en hakkelde toen, met een vergeefsche poging om onbewegelijk op dezelfde plek te blijven staan:

— Dit is zeker de dame, waarover u gesproken heeft, Mylord?

— Ja, Graaf! antwoordde Raffles, die zijn minachting en walging nauwelijks kon bedwingen bij het zien van de dronken moordenaars.

— Nu, zij zal mij welkom zijn! zeide Graaf Fitzwilliams met een vet lachje.

— Als zij het maar met Cecile uithoudt! riep Cedrik onbeschaamd uit. Het is een feeks, moet ge weten, Miss!

— Ik hoop toch, dat ik wel met haar overweg zal kunnen! riep de gewaande Miss Finchbury met een voortreffelijk nagebootste vrouwenstem. Ik ben reeds bij veel families in dienst geweest, Graaf, en ik verzeker u, dat ik met alle kindertjes de beste maatjes was. Daar hebt gij bijvoorbeeld Symore — daar hebt....

— Gij kunt u de rest wel besparen, Miss! viel Graaf Percy haar op onbeschoften toon in de rede. Als gij met mijn nest van een dochter weet om te springen, is mij dat ruimschoots voldoende. Het diner zal aanstonds worden opgediend. Wij kunnen dan wel over de condities spreken. Uw naam?

— Miss Finchbury, Graaf! Mijn ouders waren uit Kensington. Mijn vader was daar predikant en mijn lieve moeder....

— Vertel ons aanstonds wat van uw lieve moeder, Miss en wees nu zoo goed mij te volgen, dan zal ik u aan Cecile voorstellen! zeide graaf Percy.

— Zal Mylord ons niet de eer aandoen, bij ons het middagmaal te blijven gebruiken? vroeg Cedrik, terwijl hij zijn valsche oogen weifelend op het gelaat van den bezoeker richtte.

— Ik moet van dat genoeg afzien, Graaf, antwoordde Raffles op hoffelijken maar koelen toon. Mijn zaken roepen mij elders!

Raffles maakte een hoffelijke buiging voor Miss Finchbury, herhaalde deze beleefdheidsbetuiging voor de beide graven en had eenige oogenblikken later het kasteel weer verlaten.

HOOFDSTUK VII.

EEN ZONDERLINGE GOUVERNANTE.

Charles volgde de beide graven naar de eetzaal, waar de tafel reeds was aangericht.

Onmiddellijk vielen hem de drie of vier wijnflesschen in het oog, die reeds op een klein tafeltje waren neergezet.

Een huisknecht stond onbeweeglijk bij het buffet te wachten, op het oogenblik dat zijn meesters gezeten zouden zijn.

Cecile stond voor het raam, dat op den tuin uitzag en trommelde ongeduldig op de vensterruiten.

Zij wendde zich om bij het gerucht van de opengaande deur en keek met eenige verbazing, maar verre van verheugd, naar de binnentredende oude dame.

— Kom eens hier, Cecile! beval haar vader.

— Dit is de nieuwe gouvernante! vervolgde graaf Percy. Ik hoop dat je het met haar beter zult vinden, dan met alle vorige.

— Dat waren allemaal zulke nare menschen, vader! zei het verwende kind nukkig.

— Dat zal alleen aan jou liggen, kind! merkte Cedrik nu op, terwijl hij zijn zusje bij het oor trok. De gouvernantes waren wel goed, maar jij deugde niet!

De jonge man vond deze opmerking blijkbaar zeer grappig, want hij barstte in een ruwe lachbui uit, en nam toen plaats aan tafel.

Het middagmaal verliep onder een aanhoudend getwist tusschen broer en zuster, nu en dan onderbroken door een ruwe opmerking van den ouden graaf.

De bediende, die hier blijkbaar al geruimen tijd aan gewend was, liep met een onverstoordbaar gelaat, waarop volstrekt niets anders te lezen viel dan koude onverschilligheid, tusschen de tafel en het buffet op en neer.

Charles die zijn rol voortreffelijk wist vol te houden, merkte al aanstonds op, dat de beide graven de wijnflesch duchtig aanspraken.

Hij zelf dronk niets anders dan water, dat met een scheutje wijn lichtrood was gekleurd.

Onmiddellijk na het diner stonden de beide graven op, knikten de gouvernante toe, zooals zij het de dienstmeid zouden hebben gedaan en begaven zich naar de naastgelegen rookkamer.

Het laatste wat Charles van hen hoorde, was het bevel van den ouden graaf tot den bediende:

— Thee en rum, Joseph!

De gouvernante bleef met Cecile alleen.

— Willen wij een wandeling in het park gaan maken, liefje? vroeg de gewaande gouvernante. Het is zulk prachtig weer!

— Moet ik dan niet naar bed, Miss? vroeg Cecile gretig.

— Hoe laat ga je gewoonlijk naar bed?

— Als wij hier buiten zijn, al om half negen. Maar ik mag nu wel tot negen uur opblijven, nietwaar? vroeg zij er op vleienden toon aan toe.

— Als je heel zoet bent ja. Maar dan moet je me eerst maar eens mijn kamer wijzen.

Het meisje klapte in de handen en riep:

— O ja, dat is prettig, Miss. Ik zal u dan mijn kamer ook laten zien. En de billardkamer moet u ook eens kijken, die is pas gerestaureerd.

Charles ging onmiddellijk op het plan in, waardoor hij aanstonds het groote voordeel voor hem inzag.

Hij nam dus het kleine deeltje van Teddyson in de hand, dat hij steeds onder zijn bereik had gehouden en volgde het meisje de kamer uit en de trap op naar de eerste verdieping.

Cecile bracht hem van de eene kamer naar de andere, blijkbaar ongeduldig om de nieuwe gouvernante al de pracht en praal van het oude kasteel te toonen.

Op de eerste verdieping was de billardkamer, de schilderijenzaal en groote danszaal, en een paar logeerkamers gelegen.

Op de tweede bevond zich een vorstelijk ingerichte badkamer, zoo groot als een kleine zaal, een bibliotheek, die blijkbaar slechts weinig gebruikt werd, de twee particuliere werkkamers van de beide graven en de slaapkamer van graaf Percy.

In een zijvleugel op dezelfde verdieping bevonden zich de vertrekken van de gouvernante, van Cecile en van de meest vertrouwde bedienden.

Charles had deze inrichting van het huis goed onthouden en als het ware in zijn hersens gegrift.

Nadat hij alles nauwkeurig had opgenomen, begaf hij zich met Cecile naar het park en wandelde daar nog eenigen tijd rond, totdat het geheel en al duister was en het tijd werd voor het meisje om zich ter ruste te begeven.

Charles riep een van de dienstmeisjes en beval deze het kind naar bed te brengen.

— Doet gij dit dan zelf niet, Miss? riep Cecile uit, die blijkbaar deze gouvernante aardiger vond dan alle vorige bij elkaar.

Charles moest zich wel omwenden om zijn lachen te verbergen.

— Ik zal naar je komen zien, liefje, zoodra je onder de wol ligt, hoor! zeide hij, terwijl hij het kind in de wangen kneep.

Cecile begaf zich naar haar slaapkamer in gezelschap der dienstbode.

Charles had het rijk voor zich alleen!

— Laat ik nu eens een veldtochtplan opmaken! mompelde hij in zich zelf. Als ik mij niet sterk vergis, zitten de beide graven nog steeds aan hun thee en rum en ik kan wel aannemen, dat de rum het in alle opzichten van de thee wint. Nu zal het wel verstandiger zijn als ik wacht, tot zij beiden, of een hunner het kasteel verlaten heeft. Raffles meende immers zeker te weten, dat zij vannacht het verraderlijke geweer zouden komen opgraven! Het beste is dus, dat ik voorloopig maar geduldig den loop der gebeurtenissen afwacht. Van mijn plekje hier aan het raam, kan ik de deur van de rookkamer voortdurend in het oog houden.

Hij moest echter nog een uur wachten voor hij zijn plan ten uitvoer kon brengen.

Toen pas werd de deur van de rookkamer opengeworpen en trad de oude graaf het vertrek binnen.

Charles had snel zijn handwerkje ter hand genomen en zat nu blijkbaar ijverig te werken.

Zij stond op, zoodra de graaf binnentrad, maar deze maakte een wuivend gebaar met de hand en zeide:

— Blijf zitten, Miss! Ik wil het u niet lastig maken. Ik ga een luchtje scheppen. Zijt gij gewend om vroeg naar bed te gaan?

— Als ik buiten ben nooit later dan elf uur, Mylord?

— Mooi zoo! Het spreekt vanzelf, dat ge niet op mij behoeft te wachten. Cedrik is reeds naar zijn club gegaan, de jongen speelt een beetje, moet ge weten. Nu, dat kan de beste van ons overkomen, nietwaar?

De oude graaf stiet op nieuw een dronkemanslachje uit en verliet het vertrek.

Charles hoorde hem in de gang schreeuwen tegen een van de bedienden, die blijkbaar niet snel genoeg met zijn hoed en overjas aankwam.

Hij stond op en opende voorzichtig de deur, die op de vestibule uitkwam.

Juist zag hij hoe een bediende eerbiedig de zware eikenhouten huisdeur voor hem openhield en hoe graaf Percy de stoep afdaalde, met den hoed achter in den nek en met zijn stok zwaaiende.

Toen viel de deur weer dicht.

Charles slaakte een zucht van verlichting.

— Alles gaat prachtig, mompelde hij. Nu kan ik tenminste niet meer door den heer des huizes op de vingers worden gezien. Wat de dienstboden betreft — die zullen wel allen in een anderen vleugel van het huis vertoeven.

Het was nu half tien.

Charles overtuigde zich eerst dat de kleine Cecile zich ter ruste had begeven, dekte het kind nog eens toe, verliet het vertrek en sloot zachtjes de deur.

Daarop begon hij zijn onderzoekstocht door het huis.

Hij liep regelrecht naar de tweede verdie-

ping, sloeg de gang in, luisterde aandachtig en trad de werkkamer van graaf Percy binnen.

Hij overtuigde zich dat de gordijnen voor het raam waren neergelaten, zoodat er geen licht naar buiten kon schijnen en draaide toen den schakelaar van het electrische licht om.

Hij bevond zich in een fraai gemeubeld vertrek vol ouderwetsche eiken meubelen, die uit het begin van de zestiende eeuw moesten dateren. Dicht bij het raam stond een zware eikenhouten schrijftafel.

Alvorens een en ander te onderzoeken, trad Charles op het venster toe en verwijderde voorzichtig de gordijnen.

Door een smalle kier had hij een ruim uitzicht over den geheelen omtrek.

In de verte lag het pas aangelegde bosch, waarvan de ijle boomen tegen den lichtblauwen avondhemel afstaken.

— Hier moet de schurk dus gestaan hebben, toen hij zijn helsch plan ten uitvoer bracht! mompelde Charles. Hier — of althans voor een der ramen van dezen gevel. Het zal wel lang duren om de juiste plek te ontdekken, maar het is noodig.

Hij sloot de gordijnen weer en onderzocht de dammen tusschen de beide vensters.

Hij keek naar de zoldering, maar hier was geen draad te ontdekken, noch een drukknop.

Hij verliet het vertrek weer, na het licht te hebben uitgedaan en trad een volgende kamer binnen.

Ook hier was zijn onderzoek te vergeefs.

Hij trad een voor een alle kamers op deze verdieping binnen, die vooraan het huis waren gelegen — tevergeefs evenwel.

Met dit onderzoek was bijna een half uur verstreken.

Toen klom hij naar de derde verdieping en begon zijn onderzoek op nieuw.

Ook ditmaal echter ging hij achtereenvolgens alle kamers binnen zonder het minste te ontdekken.

Ondertusschen verstreek de tijd en Charles begon ongeduldig te worden.

— Zou Raffles zich vergist hebben? zoo vroeg hij zich af. Dat is bijna onmogelijk, dunkt mij. Ik vertrouw volkomen op zijn sterk vernuft — nu, dan blijft mij niets dan de zolderverdieping over.

Hij moest eenigen tijd zoeken, tot hij de smalle houten trap vond, die naar den zolder voerde.

Aan de voorzijde van het huis bevonden zich eenige ramen, blijkbaar behoorende bij een grooten droogzolder.

Charles liep op een van die vensters toe en onderdrukte met moeite een kreet van triomf.

Op de smalle vensterbank van een der ramen lag een verrekijker!

— Ik geloof, dat ik ben waar ik wezen moet! riep de jongeman uit. Als ik maar even mijn hersens gebruikt had, zou ik ook met de bovenste verdieping hebben moeten beginnen. Want

het is duidelijk dat zij gebruik hebben gemaakt van den draad die over het dak loopt.

Hij trad op het raam toe, boog zich naar buiten en zag aanstonds dat zijn vermoedens op waarheid berustten: juist boven zijn hoofd en onder het bereik van zijn hand liep de telegraafdraad.

Met behulp van een koperen klemschroef was aan dezen draad een tweede staaldraad verbonden, die op dit oogenblik los heen en weer slingerde.

Zij was geheel geïsoleerd en blijkbaar pas afgesneden.

Charles sloot het venster weer.

Hij ontstak zijn zaklantaarn en onderzocht den houten wand bij de raamkozijnen.

Spoedig had hij een kleinen contactknop gevonden, bevestigd op een plankje, dat met een paar spijkers in den houten wand was geslagen.

Een gedeelte van den geïsoleerden draad was aan de klemmen van dezen schakelaar verbonden.

— Wij zullen beginnen met dit voorwerp in onzen zak te steken! mompelde Charles.

Met behulp van een kleine tang had hij het plankje spoedig losgemaakt en in zijn zak laten verdwijnen.

Hij ging spoedig weer naar beneden en trad opnieuw de werkkamer van Graaf Percy binnen.

Het was intusschen half elf geworden.

In dit gedeelte van het huis was het volmaakt stil.

Blijkbaar bevonden alle bedienden zich in een anderen vleugel.

Charles ontstak opnieuw het licht en trad op de schrijftafel toe.

Het was een zeer oud meubel, en de jonge man begreep aanstonds, dat er veel van zijn krachten zou worden gevergd!

Hij had echter een goede leerschool bij Raffles doorloopen en binnen vrij korten tijd had hij achtereenvolgens alle laden met behulp van zijn loopers geopend.

Snel, maar grondig, begon hij den inhoud dezer laden te doorzoeken.

Hij vond echter niets dan een groot aantal maanbrieven van vrienden, die blijkbaar op een verzoek om geld antwoordden. Geparfumeerde briefjes van dames der demi-monde en een groot aantal onbetaalde rekeningen.

Geheele stapels van deze papieren waren achteloos in een van de laden opeengepropt.

Charles sloot ze achtereenvolgens weer, en begon toen het meubel aan alle kanten met de grootste zorgvuldigheid te meten.

— Dat wordt lastig! bromde hij toen. Er moet ergens een geheime lade zijn! Nu, er is niets aan te doen — die moet ik ontdekken!

Hij onderzocht de schrijftafel opnieuw met de grootste nauwkeurigheid in alle richtingen.

Hij kroop tusschen de beide loketkasten, betastte de talloze krullen en uitsteeksels, bekeek nauwkeurig den achterkant van het meubel

en krabde zich toen verlegen achter het oor.

— Wat duivel — mijn opmeting zegt mij toch dat er ergens een geheim vak moet zijn! mompelde hij.

Hij trok een der grootste laden weer uit en stak zijn hand in de opening.

— Hier moet het zijn! bromde hij. Wacht eens, die krul daarginds misschien!

Hij duwde zachtjes op een uitstekende versiering.

Hij gevoelde, dat de krul medegaf — een onderdrukte juichkreet ontsnapte en met een lichten klap sprong een kleine deur achter in het vak open.

Charles stak er de hand in en voelde een stijf perkament, blijkbaar opgerold en met een dun koordje samengebonden.

Hij trok het naar zich toe, sneed snel het koordje door en ontrolde het perkament....

Zijn oogen schitterden!

Raffles zal tevreden over mij zijn! sprak hij in zich zelf. Wat ik hier in handen heb, is stellig het document, waarnaar wij sinds gisteren zoeken. Nu zie ik zelfs een schetsteekening van den put en de onderaardsche gang, die er heen leidt. Raffles had dus wel gelijk!

Hij vouwde het kostbare stuk op en stak het in den zak.

Op dat oogenblik hoorde hij beneden in huis eenig gerucht.

Blijkbaar werd de buitendeur geopend.

Charles raadpleegde snel zijn horloge.

— Al twaalf uur! riep hij verschrikt uit. Laat ik spoedig naar mijn kamer gaan! Zij is aan het park gelegen en als ik de vensters open laat en het licht aansteek, kan Raffles mij wellicht zien.

Hij snelde naar de deur, maar hield verschrikt op.

Er klonken voetstappen op de gang.

Charles draaide het licht uit en wachtte met een kloppend hart.

Hij begreep, dat het reeds te laat was om het vertrek nog te kunnen verlaten!

Hij had vijf minuten te lang getreuzeld!

Het vertrek was nu in de diepste duisternis gehuld.

De voetstappen kwamen naderbij.

Charles zag naar een schuilplaats om, bij het licht van zijn zaklantaarn.

Toen snelde hij op een gordijn af, dat een kleine nis in een der wanden van den muur afsloot.

Het bleek de bewaarplaats van eenig goed te zijn.

Nauwelijks stond hij daar of de deur werd geopend.

De schakelaar werd omgedraaid en opnieuw straalde het electrische licht.

Er waren twee mannen binnengetreden.

Charles waagde het om door een kier van het gordijn, een blik in de kamer te werpen.

De twee mannen waren Percy en Cedrik Fitzwilliams.

Op het gelaat van den ouden man lag een trek van woeste vreugde.

Zonder zijn jas uit te trekken, wierp hij zijn hoed op een stoel en wreef zijn handen.

— Dat is een prachtige zet geweest, jongen! riep hij op schorren toon. Eerst die vervloekte Trevers naar de andere wereld en nu dat mooie papiertje in mijn bezit.

Hij stak de hand in den binnenzak van zijn jas en haalde er een groot in vieren gevouwen papier uit, dat hij triomphantelijk in de hoogte hield.

— Het zachte duifje heeft dus het stuk grond aan mij verkocht, dat haar vader mij nooit heeft willen afstaan!

— Zeg nu maar eerlijk, vader, dat zij het niet zoo gemakkelijk zou hebben ondertee-kend, als je niet met dreigementen was aangekomen! riep Cedrik grinnkend uit.

— Dat beken ik! hernam Graaf Percy. De bedreiging, dat ik de nagedachtenis van haar vader tot schande zou kunnen maken, heeft goed geholpen!

— Zij slikte dus alles? vroeg de jonge man nieuwsgierig.

— Alles! Toen ik haar zeide, dat zij als mede-plichtige aan deze zaak zou kunnen worden ge-arresteerd, werd zij zoo wit als was.

De oude graaf belde en even later trad een bediende met slaperige oogen binnen.

— Een flesch whisky, Joseph! beval Graaf Percy.

De bediende wilde zich verwijderen, toen Graaf Cedrik hem terug hield.

— Het oude wrak is toch zeker al naar bed? vroeg hij.

De bediende keek hem vragend aan.

— Ik meen de nieuwe gouvernante, ezel! riep de jonge Graaf uit.

— Dat geloof ik niet, Graaf, want ik ben zoo-even voorbij haar kamer gegaan en daarvan stond de deur open.

— Wat is dat nu? riep Graaf Percy verbaasd uit. Is dat oude mensch om half één nog niet naar bed? Ik dacht, dat zij om elf uur al zou slapen. Nu, maak maar dat je weg komt en zorg voor de whisky.

De bediende verliet het vertrek.

— Mag ik het papier eens zien, vader? vroeg de jonge man.

Zijn vader reikte hem zwi-gend de akte van overdracht toe.

De jonge man wierp er een blik op.

— Ja! zeide hij. Alles is in de beste orde. De onderteekening is echt. Morgen zijn wij in het bezit van het land en van den put.

— En dan zijn tevens de millioenen ons!

Hij gaf de overdracht-akte weer aan zijn vader, die aan zijn schrijftafel zat.

De oude Graaf stond op, trok zijn jas uit en begaf zich naar de nis om haar weg te hangen.

Hij sloeg het gordijn terzijde en uitte een waar gebrul.

— Te hulp, Cedrik! schreeuwde hij. Ver-raad.

De jonge man kwam toesnellen.

Charles begreep, dat hij te lang werkeloos was gebleven.

Hij wilde naar zijn revolver grijpen, maar zijn hand verwarde zich in den diepen zak van zijn rok.

Tegelijkertijd wierpen de twee mannen zich op hem.

Er ontstond een vreeselijke worsteling.

Maar hoe sterk Charles ook was — hij moest den ongelijken strijd opgeven! Zijn beenen raakten verward in de vrouwenrokken, hij struikelde en het volgende oogenblik was hij op den grond geworpen en met behulp van een gordijnkoord stevig gebonden!

Hijgend stond de oude graaf weer op.

— De duivel mag mij halen als ik die zoo-genaamde gouvernante een seconde heb vertrouwd! riep hij uit. Daar is Lord Aberdeen leelijk ingeloopt.

— Als hij tenminste niet zelf in het complot betrokken is geweest! bromde Cedrik, terwijl hij een blik vol haat wierp op den machtelozen man aan zijn voeten.

— Dat kan ik bijna niet gelooven! riep de oude graaf uit. Welk belang zou die edelman er bij hebben, ons in het verderf te storten?

— Dat weet ik niet! riep Cedrik norsch uit. Ik weet alleen, dat als deze indringer alles gehoord heeft, wat wij zooeven met elkaar gesproken hebben, de zaak er heel slecht voor ons uitziet! U begrijpt mij wel!

Graaf Percy wierp een woesten blik op Charles en gaf het weerlooze lichaam een schop.

— Als ik dat zeker wist.... dan zou de schurk er aan moeten gelooven! schreeuwde hij. Ik wil weten wat hier achter schuilt.

Op dit oogenblik naderden de schreden van den bediende, die met het bestelde terug kwam.

Vader en zoon keken elkaar aan.

— Zullen wij den kerel hier laten liggen? vroeg Cedrik op zachten toon.

— Zeker! Joseph moet hem juist zien! Als hij kan getuigen dat er des nachts een als vrouw verkleede kerel bij ons is binnengedrongen, dan kan ons dat van veel nut zijn!

De bediende trad binnen.

Hij had een blad in de handen, waarop een groote rumflesch en eenige glazen stonden.

Toen hij op de tafel toeliep om een en ander neer te zetten, bleef hij verbaasd en verschrikt stilstaan bij het zien van het lichaam op den grond, waarover hij bijna zou zijn gevallen.

— Is Miss Finchbury onwel geworden, als ik vragen mag, Graaf? Wil ik om een dokter telefoneeren? vroeg de bediende onderdanig.

— Niets van dat alles! riep graaf Percy uit. Het is evenmin een miss als jij of ik, maar een schurkachtige inbreker, die als vrouw verkleed hier is binnen gedrongen!

De bediende sloeg de handen van verbazing in elkaar.

— Hoe is dat mogelijk? riep hij uit. Men zou die dame nooit van zoo iets verdacht hebben? Zal ik de politie gaan halen, Graaf?

— Voorloopig is er geen sprake van de politie! zeide de oude graaf op doffen toon.

— Maar mag ik dan vragen met welk doel die man hier verkleed is binnengedrongen, graaf? vroeg de bediende nieuwsgierig.

— Met welk doel? schreeuwde de oude graaf. Natuurlijk om ons te bestelen! Hij kwam zeker hier om mij de overdracht van het landgoed dier onnoozele meid weer te ontfutselen!

— Dit bedoelt gij zeker? vroeg de bediende, terwijl hij het kostbare papier van de tafel nam en er een blik op wierp.

— Dat is het! riep graaf Percy.

De jonge graaf had echter het doen van den bediende met verontwaardiging gade geslagen.

— Wat doet gij met dat papier? vroeg hij op ruwen roon. Leg het dadelijk weer neer!

De bediende deed echter heel wat anders....

Hij nam het papier kalm tusschen beide handen.... en scheurde het in kleine snippers!

De beide schurken, vader en zoon, uitten een kreet van woede.

Zij wilden op den bediende toesnellen, maar deze scheen iets dergelijks te verwachten.

Bliksemsnel verdwenen zijn handen in zijn zakken en toen hij ze weer uithaalde, waren zijn vuisten om de kolven van twee revolvers geklemd, die er alles behalve geruststellend uitzagen.

En de looplen dier revolvers waren met doodelijke zekerheid op de twee schurken gericht!

— Wat moet dat beteekenen? stamelde graaf Percy.

— Dat moet beteekenen, graaf, dat uw spel uit is, en dat gij het als verloren moet beschouwen! antwoordde de bediende bedaard, terwijl hij met een snelle beweging zijn blonde pruik afnam.

— Wie zijt gij? vroeg de jonge graaf op hee-

schen toon, terwijl zijn oogen uit zijn hoofd puilden.

— Als gij het weten wilt — ik ben John Raffles! En ik kom u zeggen, dat uw verraderlijke opzet in duigen is gevallen. Ik heb Mary Trevers reeds in kennis gesteld van de geheele zaak, en morgen zal zij in het ongestoorde bezit van haar eigendom kunnen treden. Wat u zelve betreft — gij zult u op dien zelfden dag in handen der politie bevinden.

Onder het spreken was Raffles, zijn vijanden geen oogenblik uit het oog verliezend, op Charles toegetreden, dien hij met een vlugge beweging van het touw had ontdaan, dat hem machteloos maakte.

De jonge man stond dadelijk op en nam op zijn beurt zijn revolver ter hand.

— Gij zijt dus de duivel! kreet Cedrik, die zijn met bloed doorloopen oogen niet van den Grooten Onbekende afwendde.

— Voor u zeker, antwoordde Raffles kalm. Gij beiden zijt lafhartige moordenaars, met wie ik niet de minste consideratie zal gebruiken — pis op Charles — houdt hem tegen! zoo viel Raffles zich zelf plotseling in de rede.

Hij had dezen kreet geuit, toen de oude graaf, die met wezenloos gelaat had toegeluis- terd, eensklaps naar het raam snelde en dit openrukte.

Het was echter reeds te laat!

Met een ijselijken vloek op de lippen, sprong de oude graaf op de vensterbank — weifelde even — een doffe smak — en toen was alles voorbij.

De drie mannen stonden zwijgend in het vertrek.

Cedrik had de handen voor het gelaat geslagen.

Toen hij ze weer liet zakken, lag er een onnoozel lachje op zijn trekken — hij grinnikte op zonderling wijze — toen begon hij eensklaps op vreeselijke wijze te lachen. —

Graaf Cedrik Fitzwilliams was krankzinnig geworden.

NEDERLAND IN DE MOBILISATIE

met alle spannende voorvallen en historische feiten uit die vier jaren: Vluchtelingen, distributiewee, torpedeering van onze schepen, oorlogsgevaar in 1916 enz. enz. Populair beschreven, boeiend als een roman, maar ieder feit historisch verantwoord. Geschiedbeschrijving van de beste soort, die den ouderen de herinnering terugbrengt aan die veelbewogen dagen en bij de jongeren belangstelling wekt voor de landsgeschiedenis. Dit zijn de eigenschappen, die het vooral in de tegenwoordige omstandigheden zoo buitengewoon actuele en interessante werk van den bekenden schrijver en journalist

Dr. P. H. RITTER Jr., „DE DONKERE POORT” tot een blijvend waardevol bezit maken. De boeken zijn rijk geïllustreerd met portretten, spotprenten en foto's en bevatten vele nog nimmer gepubliceerde bijzonderheden, anecdoten en verhalen,

TWEE ZWARE DEELN — 840 BLADZIJDEN

OORSPR.
PRIJS

fl 13.50 - NU VOOR fl 6.90

BOVENDIEN ontvangt een ieder, die ons zijn bestelling inzendt, het bekroonde meesterwerk „Het Ouderlijk Huis” van Henri Bordeaux, 250 blz. in linnen band **CADEAU** Franco toezending. Desgewenscht - zonder prijsverhooging - betaalbaar met fl 1.— of meer per maand, bij rechtstreeksche inzending van onderstaanden bon aan de N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627, Amsterdam, Giro 60092, Telefoon 31791.

BON Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen Dr. Ritter, „DE DONKERE POORT”. Het bedrag ad fl 6.90/de 1e maand. term. van fl is verzonden/wordt met 10 ct. extra v. remb. bij ontvangst zending betaald. Doorslaan wat niet wordt verlangd.

NAAM:

ADRES: R.B.K.